

Spis treści

IV Informacje

INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH UNII EUROPEJSKIEJ

Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

2020/C 279/01	Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w <i>Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej</i>	1
---------------	--	---

V Ogłoszenia

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

Trybunał Sprawiedliwości

2020/C 279/02	Sprawa C-92/18: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Republika Francuska / Parlament Europejski [Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Protokół w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej – Parlament Europejski – Pojęcie „posiedzenia budżetowego” odbywającego się w Strasburgu (Francja) – Artykuł 314 TFUE – Wykonywanie uprawnień budżetowych podczas dodatkowej sesji plenarnej w Brukseli (Belgia)]	2
2020/C 279/03	Sprawa C-570/18 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – HF / Parlament Europejski [Odwołanie – Służba publiczna – Parlament Europejski – Pracownik kontraktowy – Artykuły 12a i 24 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Mobbing – Wniosek o udzielenie wsparcia – Prawo do bycia wysłuchanym – Oddalenie wniosku o udzielenie wsparcia – Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakres kontroli sądowej]	2
2020/C 279/04	Sprawa C-729/18 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – VTB Bank PAO, dawniej VTB Bank OAO / Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska [Odwołanie – Środki ograniczające przyjęte ze względu na działania Federacji Rosyjskiej destabilizujące sytuację na Ukrainie – Umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające – Zasada proporcjonalności – Prawo własności – Prawo wykonywania działalności gospodarcze]	3

2020/C 279/05	Sprawa C-730/18 P: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – SC / Eulex Kosovo [Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Personel misji międzynarodowych Unii Europejskiej – Konkurs wewnętrzny – Nieprzedłużenie umowy o pracę – Akt, który można uznać za odrębny od umowy] .	4
2020/C 279/06	Sprawa C-731/18 P: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska [Odwołanie – Środki ograniczające przyjęte ze względu na działania Federacji Rosyjskiej destabilizujące sytuację na Ukrainie – Umieszczenie, a następnie pozostawienie nazwy skarżącego w wykazie podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Nadużycie władzy – Prawo własności – Równość traktowania]	4
2020/C 279/07	Sprawy połączone C-762/18 i C-37/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rayonen sad Haskovo – Bułgaria, Corte suprema di cassazione – Włochy) – QH / Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18), CV / Iccrea Banca SpA (C-37/19) [Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Pracownik zwolniony w sposób niezgodny z prawem i przywrócony do pracy na mocy orzeczenia sądu – Wyłączenie prawa do niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu za okres od dnia zwolnienia do dnia przywrócenia do pracy – Brak prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop za ten sam okres w razie późniejszego rozwiązania stosunku pracy]	5
2020/C 279/08	Sprawa C-835/18: Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara – Rumunia) – SC Terracult SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Korekta faktury – Podatek błędnie wykazany na fakturze – Zwrot nienależnie zapłaconego podatku – Mechanizm odwrotnego obciążenia VAT – Transakcje odnoszące się do okresu podatkowego, który był już przedmiotem kontroli podatkowej – Neutralność podatkowa – Zasada skuteczności – Proporcjonalność]	6
2020/C 279/09	Sprawa C-14/19 P: Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Centrum Satelitarne Unii Europejskiej / KF, Rada Unii Europejskiej [Odwołanie – Personel Centrum Satelitarne Unii Europejskiej (Satcenu) – Członek personelu kontraktowego Satcenu – Skargi na mobbing – Dochodzenie administracyjne – Wniosek o udzielenie wsparcia – Zawieszenie pracownika – Postępowanie dyscyplinarne – Wydalenie pracownika ze służby – Komisja odwoławcza Satcenu – Przyznanie wyłącznej kompetencji do rozpoznawania spraw personelu Satcenu – Skarga o stwierdzenie nieważności – Artykuł 263 akapity pierwszy i piąty TFUE – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Artykuł 268 TFUE – Właściwość sądu Unii – Dopuszczalność – Akty podlegające zaskarżeniu – Umowny charakter sporu – Artykuły 272 i 274 TFUE – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi zdanie ostatnie TUE – Artykuł 275 akapit pierwszy TFUE – Zasada równego traktowania – Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji]	7
2020/C 279/10	Sprawa C-18/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – WM / Stadt Frankfurt am Main [Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Warunki pobytu w ośrodku detencyjnym – Artykuł 16 ust. 1 – Umieszczenie w zakładzie karnym w celu wydalenia z kraju – Obywatel państwa trzeciego stanowiący poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego]	7
2020/C 279/11	Sprawa C-24/19: Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vergunningsbetwistingen – Belgia) – A i in./Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen [Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2001/42/WE – Ocena wpływu na środowisko – Pozwolenie na budowę wydane w celu wzniesienia i eksploatacji turbin wiatrowych – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „planów i programów” – Warunki wydania pozwolenia przewidziane w rozporządzeniu i okólniku – Artykuł 3 ust. 2 lit. a) – Akty krajowe ustalające ramy dla przyszłego zezwolenia na inwestycję dotyczącego projektów – Brak przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko – Utrzymanie w mocy skutków aktów krajowych i pozwoleń wydanych na ich podstawie po stwierdzeniu, że owe akty są niezgodne z prawem Unii – Przesłanki]	8

2020/C 279/12	Sprawa C-116/19 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Gregor Schneider / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) [Odwołanie – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wewnętrzna reorganizacja struktury Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) – Przeniesienie z urzędu – Podstawa prawna – Artykuł 7 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Interes służby – Istotne zmiany zadań – Kwalifikacja – Przeniesienie wraz z etatem – Przeniesienie – Nadużycie władzy – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do rzetelnego procesu – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]	9
2020/C 279/13	Sprawa C-131/19 P: Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / CX [Odwołanie – Służba Publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Prawo do obrony – Prawo do bycia wysłuchanym – Załącznik IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 4 – Możliwość przedstawienia przez urzędnika, który nie może zostać wysłuchany, uwag na piśmie lub przez przedstawiciela – Artykuł 22 – Wysłuchanie urzędnika przez organ powołujący przez orzeczeniem kary dyscyplinarnej – Podnoszony przez urzędnika brak możliwości bycia wysłuchanym oraz przedstawienia uwag na piśmie lub przez przedstawiciela – Ocena dowodów medycznych – Brak odpowiedzi Sądu Unii Europejskiej na argumenty podniesione w pierwszej instancji]	10
2020/C 279/14	Sprawa C-215/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Veronsaajien oikeudenvälvontayksikkö [Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Świadczenie usług – Artykuł 135 ust. 1 lit. l) – Zwolnienie z VAT – Wynajem nieruchomości – Pojęcie „nieruchomości” – Wyłączenie – Artykuł 47 – Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu – Świadczenie usług związanych z nieruchomością – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuły 13b i 31a – Szafy serwerowe – Usługi przechowywania w centrum danych]	10
2020/C 279/15	Sprawa C-231/19: Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lipca 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Blackrock Investment Management (UK) Limited / Commissioners for Her Majesty’s Revenue and Customs [Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia – Artykuł 135 ust. 1 lit. g) – Zwolnienia dotyczące transakcji zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi – Jedno świadczenie wykorzystywane do zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi i innymi funduszami]	11
2020/C 279/16	Sprawa C-380/19: Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V./ Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2013/11/UE – Alternatywne metody rozstrzygania sporów – Artykuł 13 ust. 1 i 2 – Obowiązkowe informacje – Dostępność informacji]	12
2020/C 279/17	Sprawa C-477/19: Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – IE / Magistrat der Stadt Wien [Odesłanie prejudycjalne – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 12 ust. 1 – System ścisłej ochrony gatunków zwierząt – Załącznik IV – Cricetus cricetus (chomik europejski) – Tereny odpoczynku i tereny rozrodu – Pogarszanie stanu lub niszczenie – Tereny opuszczone]	12
2020/C 279/18	Sprawa C-684/19: Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – mk advokaten GbR / MBK Rechtsanwälte GbR [Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa 2008/95/WE – Artykuł 5 ust. 1 – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym należącym do innej osoby lub do niego podobnego dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak ten jest zarejestrowany, lub do nich podobnych – Zakres pojęcia „używania” – Ogłoszenie zamieszczone na stronie internetowej na zlecenie osoby prowadzącej działalność gospodarczą, powielone następnie na innych stronach internetowych]	13

2020/C 279/19	Sprawa C-36/20 PPU: Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana – Hiszpania) – postępowanie dotyczące VL [Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Polityka azylowa i imigracyjna – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 6 – Dostęp do procedury – Wystąpienie z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej do organu właściwego do jego rejestracji na podstawie prawa krajowego – Wystąpienie z takim wnioskiem do innych organów, które mogą otrzymywać takie wnioski, lecz na podstawie prawa krajowego nie są właściwe do ich rejestracji – Pojęcie „innych organów” – Artykuł 26 – Zatrzymanie – Normy dotyczące przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 8 – Zatrzymanie wnioskodawcy – Podstawy zatrzymania – Decyzja, mocą której wnioskodawca został zatrzymany z powodu braku miejsca zakwaterowania w ośrodku opieki humanitarnej]	14
2020/C 279/20	Sprawa C-319/19: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 17 kwietnia 2019 r. – Komisja za przeciwdeństwje na korupcijata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imusztetstvo/ ZV, AX, „Medicinski centyr po dermatologija i esteticzna medicina PRIMA DERM” OOD	14
2020/C 279/21	Sprawa C-798/19 P: Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 września 2019 r. w sprawie T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël / Komisja i Rada Europy, wniesione w dniu 29 października 2019 r. przez Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël . . .	16
2020/C 279/22	Sprawa C-893/19 P: Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-261/18 Roxtec / EUIPO – Wallmax, wniesione w dniu 3 grudnia 2019 r. przez Roxtec AB	16
2020/C 279/23	Sprawa C-80/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 12 lutego 2020 r. – Wilo Salmson France SAS/ Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți	17
2020/C 279/24	Sprawa C-81/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 12 lutego 2020 r. – SC Mitliv Exim SRL/ Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili	18
2020/C 279/25	Sprawa C-99/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 24 lutego 2020 r. – Siebenburgisches Nugat SRL, Hans Draser Internationales Marketing / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Vămilor – Direcția Regională Vamală Brașov – Biroul Vamal de Interior Sibiu	18
2020/C 279/26	Sprawa C-116/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 28 lutego 2020 r. – SC Avio Lucos SRL/ Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central	19
2020/C 279/27	Sprawa C-145/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obersten Gerichtshof (Austria) w dniu 24 marca 2020 r. – DS przeciwko Porsche Inter Auto GmbH & Co KG i Volkswagen AG	20
2020/C 279/28	Sprawa C-148/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 16 marca 2020 r. – AC / Deutsche Lufthansa AG	21
2020/C 279/29	Sprawa C-149/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 16 marca 2020 r. – DF / Deutsche Lufthansa AG	21
2020/C 279/30	Sprawa C-150/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy) w dniu 17 marca 2020 r. – BD / Deutsche Lufthansa AG	22
2020/C 279/31	Sprawa C-152/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Mureș (Rumunia) w dniu 30 marca 2020 r. – DG, EH/SC Gruber Logistics SRL	23
2020/C 279/32	Sprawa C-157/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf (Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2020 r. – FI / Eurowings GmbH	23
2020/C 279/33	Sprawa C-177/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – „Grossmania” Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal	24

2020/C 279/34	Sprawa C-178/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék [dawniej Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry)] w dniu 7 kwietnia 2020 r. — Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft / Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet	24
2020/C 279/35	Sprawa C-189/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 5 maja 2020 r. – Laudamotion GmbH / Verein für Konsumenteninformation	25
2020/C 279/36	Sprawa C-190/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy) w dniu 5 maja 2020 r. – DocMorris NV / Apothekerkammer Nordrhein	26
2020/C 279/37	Sprawa C-197/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 maja 2020 r. – KAHL GmbH & Co KG / Hauptzollamt Hannover	26
2020/C 279/38	Sprawa C-210/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy) w dniu 30 marca 2020 r. – Rad Service Srl Unipersonale i in. / Del Debbio SpA i in.	27
2020/C 279/39	Sprawa C-215/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 19 maja 2020 r. – JV / Bundesrepublik Deutschland	27
2020/C 279/40	Sprawa C-216/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 7 maja 2020 r. – C.E. Roeper GmbH / Hauptzollamt Hamburg	29
2020/C 279/41	Sprawa C-220/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ufficio del Giudice di Pace di Lanciano (Włochy) w dniu 28 maja 2020 r. – XX / OO	29
2020/C 279/42	Sprawa C-222/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wiesbaden (Niemcy) w dniu 27 maja 2020 r. – OC / Bundesrepublik Deutschland	30
2020/C 279/43	Sprawa C-224/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania) w dniu 29 maja 2020 r. – Merck Sharp & Dohme B.V., Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S i H. Lundbeck A/S / Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S, 2CARE4 ApS	31
2020/C 279/44	Sprawa C-232/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 3 czerwca 2020 r. – NP / Daimler AG	33
2020/C 279/45	Sprawa C-248/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Skatteverket / Skellefteå Industrihus Aktieföretag	34
2020/C 279/46	Sprawa C-252/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – CY / Eurowings GmbH	34
2020/C 279/47	Sprawa C-255/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Gaeta / Punto Nautica Srl	35
2020/C 279/48	Sprawa C-257/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2020 r. – „Viva Telecom Bulgaria” EOOD / Direktor na direkcija „Obzälwane i danyczno-osiguritelna praktika” – Sofia	36
2020/C 279/49	Sprawa C-262/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Łukowit (Bułgaria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – VB / Główna direkcija „Pozarna bezopasnost i zashtita na naselenieto” kym Ministerstwo na wytresznite raboti	37
2020/C 279/50	Sprawa C-263/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgerichts Korneuburg (Austria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – Airhelp Limited/ Laudamotion GmbH	37
2020/C 279/51	Sprawa C-270/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg (Austria) w dniu 18 czerwca 2020 r. – AG i in. / Austrian Airlines AG	38
2020/C 279/52	Sprawa C-275/20: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej	39

2020/C 279/53	Sprawa C-287/20: Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 30 czerwca 2020 r. – EL i CP / Ryanair Designated Activity Company . . .	39
Sąd		
2020/C 279/54	Sprawa T-330/20: Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2020 r. – ACMO i in. / SRB	41
2020/C 279/55	Sprawa T-338/20: Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2020 r. – KI / eu-LISA	42
2020/C 279/56	Sprawa T-358/20: Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2020 r. – Net Technologies Finland / REA	42
2020/C 279/57	Sprawa T-377/20: Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2020 r. – KN / EKES	43
2020/C 279/58	Sprawa T-384/20: Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2020 r. – OC (*) / Komisja	44
2020/C 279/59	Sprawa T-389/20: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – KO / Komisja	45
2020/C 279/60	Sprawa T-390/20: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Scandlines Danmark i Scandlines Deutschland / Komisja	45
2020/C 279/61	Sprawa T-391/20: Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Stena Line Scandinavia / Komisja	46
2020/C 279/62	Sprawa T-393/20: Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – Front Polisario / Rada	48
2020/C 279/63	Sprawa T-397/20: Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Allergan Holdings France / EUIPO – Dermavita Company (JUVEDERM)	50
2020/C 279/64	Sprawa T-403/20: Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2020 r. – Wuxi Suntech Power / Komisja	50
2020/C 279/65	Sprawa T-408/20: Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – KR / Komisja	52
2020/C 279/66	Sprawa T-409/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – KS/Frontex	52
2020/C 279/67	Sprawa T-417/20: Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Esteves Lopes Granja/EUIPO – Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto (PORTWOGIN)	53
2020/C 279/68	Sprawa T-418/20: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2020 r. – GitLab / EUIPO – Gitlab (GitLab)	54
2020/C 279/69	Sprawa T-419/20: Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2020 r. – Deutsche Kreditbank / SRB	55
2020/C 279/70	Sprawa T-424/20: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Portigon / SRB	55
2020/C 279/71	Sprawa T-426/20: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Techniplan/Komisja	56
2020/C 279/72	Sprawa T-407/20: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Max Heinr.Sutor /SRB	57
2020/C 279/73	Sprawa T-428/20: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Deutsche Hypothekenbank / SRB	58
2020/C 279/74	Sprawa T-429/20: Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Sedus Stoll / EUIPO – Kappes (Sedus ergo+)	60
2020/C 279/75	Sprawa T-430/20: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2020 r. – KV / Komisja	60
2020/C 279/76	Sprawa T-431/20: Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2020 r. – UniCredit Bank / SRB	61
2020/C 279/77	Sprawa T-433/20: Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2020 r. – KY / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej	62
2020/C 279/78	Sprawa T-436/20: Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. – Sedus Stoll / EUIPO – Kappes (Sedus ergo+)	63
2020/C 279/79	Sprawa T-437/20: Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – Ultrasun / EUIPO (ULTRASUN)	63
2020/C 279/80	Sprawa T-450/20: Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2020 r. – Tempora / Parlament	64

IV

*(Informacje)*INFORMACJE INSTYTUCJI, ORGANÓW I JEDNOSTEK ORGANIZACYJNYCH
UNII EUROPEJSKIEJ

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Ostatnie publikacje Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*

(2020/C 279/01)

Ostatnia publikacja

OJ C 271 z 17.8.2020

Wcześniejsze publikacje

Dz.U. C 262 z 10.8.2020

Dz.U. C 255 z 3.8.2020

Dz.U. C 247 z 27.7.2020

Dz.U. C 240 z 20.7.2020

Dz.U. C 230 z 13.7.2020

Dz.U. C 222 z 6.7.2020

Teksty te są dostępne na stronie internetowej:

EUR-Lex: <http://eur-lex.europa.eu>

V

(Ogłoszenia)

POSTĘPOWANIA SĄDOWE

TRYBUNAŁ SPRAWIEDLIWOŚCI

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Republika Francuska / Parlament Europejski

(Sprawa C-92/18) ⁽¹⁾

[Skarga o stwierdzenie nieważności – Prawo instytucjonalne – Protokół w sprawie ustalenia siedzib instytucji i niektórych organów, jednostek organizacyjnych i służb Unii Europejskiej – Parlament Europejski – Pojęcie „posiedzenia budżetowego” odbywającego się w Strasburgu (Francja) – Artykuł 314 TFUE – Wykonywanie uprawnień budżetowych podczas dodatkowej sesji plenarnej w Brukseli (Belgia)]

(2020/C 279/02)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Republika Francuska (przedstawiciele: E. de Moustier, A.L. Desjonquères, J.L. Carré, F. Alabrune, D. Colas i B. Fodda, a następnie E. de Moustier, A.L. Desjonquères, A. Daly, J.L. Carré, pełnomocnicy)

Strona przeciwna: Parlament Europejski (przedstawiciele: R. Crowe, U. Rösslein i S. Lucente, pełnomocnicy)

Interwenienci popierający stronę skarżącą: Wielkie Księstwo Luksemburga (przedstawiciele: początkowo D. Holderer, C. Schiltz i T. Uri, a następnie C. Schiltz i T. Uri, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Skarga zostaje oddalona.
- 2) Republika Francuska pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Parlament Europejski.
- 3) Wielkie Księstwo Luksemburga pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 44 z 4.2.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – HF / Parlament Europejski

(Sprawa C-570/18 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Służba publiczna – Parlament Europejski – Pracownik kontraktowy – Artykuły 12a i 24 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Mobbing – Wniosek o udzielenie wsparcia – Prawo do bycia wysłuchanym – Oddalenie wniosku o udzielenie wsparcia – Artykuł 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej – Zakres kontroli sądowej]

(2020/C 279/03)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: HF (przedstawiciel: adwokat A. Tymen)

Druga strona postępowania: Parlament Europejski (przedstawiciele: E. Taneva i T. Lazian, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 29 czerwca 2018 r., HF/Parlament (T-218/17, EU:T:2018:393) zostaje uchylony
- 2) Stwierdza się nieważność decyzji dyrektora generalnego ds. personelu Parlamentu Europejskiego, działającego w charakterze organu upoważnionego do zawierania umów o pracę tej instytucji, z dnia 3 czerwca 2016 r. o oddaleniu złożonego przez HF wniosku o udzielenie wsparcia w rozumieniu art. 24 regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej.
- 3) W pozostałym zakresie skarga zostaje oddalona.
- 4) Parlament Europejski zostaje obciążony własnymi kosztami oraz kosztami poniesionymi przez HF, zarówno w postępowaniu w pierwszej instancji, jak i w postępowaniu odwoławczym.

(¹) Dz.U. C 455 z 17.12.2018.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – VTB Bank PAO, dawniej VTB Bank OAO / Rada Unii Europejskiej; Komisja Europejska

(Sprawa C-729/18 P) (¹)

[Odwołanie – Środki ograniczające przyjęte ze względu na działania Federacji Rosyjskiej destabilizujące sytuację na Ukrainie – Umieszczenie nazwy skarżącej w wykazie podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające – Zasada proporcjonalności – Prawo własności – Prawo wykonywania działalności gospodarczej]

(2020/C 279/04)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: VTB Bank PAO, dawniej VTB Bank OAO (przedstawiciele M. Lester, QC, J. Dawid, barrister, C. Claypoole, solicitor, i J. Ruiz Calzado, abogado)

Druga strona postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M.-M. Joséphidès i J.-P. Hix, pełnomocnicy); Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo J. Norris, A. Tizzano i L. Havas, następnie J. Norris i L. Havas, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) VTB Bank PAO pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

(¹) Dz.U. C 93 z 11.3.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – SC / Eulex Kosovo**(Sprawa C-730/18 P) ⁽¹⁾****[Odwołanie – Klauzula arbitrażowa – Personel misji międzynarodowych Unii Europejskiej – Konkurs wewnętrzny – Nieprzedłużenie umowy o pracę – Akt, który można uznać za odrębny od umowy]**

(2020/C 279/05)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: SC (przedstawiciele: A. Kunst, Rechtsanwältin, L. Moro, avvocatessa)

Druga strona postępowania: Eulex Kosovo (przedstawiciel: E. Raoult, advocate)

Sentencja

- 1) Postanowienie Sądu Unii Europejskiej z dnia 19 września 2018 r., SC/Eulex Kosovo (T-242/17, EU:T:2018:586) zostaje uchylone.
- 2) Sprawa zostaje przekazana Sądowi Unii Europejskiej do ponownego rozpoznania.
- 3) Rozstrzygnięcie o kosztach nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) / Rada Unii Europejskiej, Komisja Europejska**(Sprawa C-731/18 P) ⁽¹⁾****[Odwołanie – Środki ograniczające przyjęte ze względu na działania Federacji Rosyjskiej destabilizujące sytuację na Ukrainie – Umieszczenie, a następnie pozostawienie nazwy skarżącego w wykazie podmiotów, do których mają zastosowanie środki ograniczające – Obowiązek uzasadnienia – Oczywisty błąd w ocenie – Prawo do skutecznej ochrony sądowej – Nadużycie władzy – Prawo własności – Równość traktowania]**

(2020/C 279/06)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Wnoszący odwołanie: Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) (przedstawiciele: J. Viñals Camallonga i J. Iriarte Ángel, abogados)

Pozostali uczestnicy postępowania: Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: F. Florindo Gijón i P. Mahnič, pełnomocnicy), Komisja Europejska (przedstawiciele: początkowo S. Pardo Quintillán, A. Tizzano i C. Zadra, następnie S. Pardo Quintillán i M.J. Roberti di Sarsina, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje w części odrzucone, a w pozostałym zakresie oddalone.

- 2) Bank for Development and Foreign Economic Affairs (Vnesheconombank) pokrywa, poza własnymi kosztami, koszty poniesione przez Radę Unii Europejskiej.
- 3) Komisja Europejska pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 65 z 18.2.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wnioski o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożone przez Rayonen sad Haskovo – Bułgaria, Corte suprema di cassazione – Włochy) – QH/ Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18), CV/ Iccrea Banca SpA (C-37/19)

(Sprawy połączone C-762/18 i C-37/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Polityka społeczna – Ochrona bezpieczeństwa i zdrowia pracowników – Dyrektywa 2003/88/WE – Artykuł 7 – Pracownik zwolniony w sposób niezgodny z prawem i przywrócony do pracy na mocy orzeczenia sądu – Wyłączenie prawa do niewykorzystanego corocznego płatnego urlopu za okres od dnia zwolnienia do dnia przywrócenia do pracy – Brak prawa do ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop za ten sam okres w razie późniejszego rozwiązania stosunku pracy]

(2020/C 279/07)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rayonen sad Haskovo, Corte suprema di cassazione

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: QH (C-762/18), CV (C-37/19)

Strona pozwana: Varhoven kasatsionen sad na Republika Bulgaria (C-762/18), Iccrea Banca SpA (C-37/19)

przy udziale: Prokuratura na Republika Bulgaria (C-762/18)

Sentencja

- 1) Artykuł 7 ust. 1 dyrektywy 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym pracownikowi zwolnionemu niezgodnie z prawem, a następnie przywróconemu do pracy zgodnie z prawem krajowym, wskutek stwierdzenia nieważności jego zwolnienia na mocy orzeczenia sądu, nie przysługuje prawo do corocznego płatnego urlopu wypoczynkowego za okres od dnia zwolnienia do dnia przywrócenia do pracy z tego względu, że podczas tego okresu ów pracownik nie świadczył rzeczywiście pracy na rzecz pracodawcy.
- 2) Artykuł 7 ust. 2 dyrektywy 2003/88 należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie orzecznictwu krajowemu, zgodnie z którym w przypadku rozwiązania stosunku pracy po tym, jak zainteresowany pracownik został zwolniony z pracy niezgodnie z prawem, a następnie przywrócony do pracy zgodnie z prawem krajowym w następstwie stwierdzenia nieważności jego zwolnienia na mocy orzeczenia sądu, pracownik ten nie ma prawa do otrzymania ekwiwalentu pieniężnego za niewykorzystany coroczny płatny urlop wypoczynkowy za okres od dnia niezgodnego z prawem zwolnienia do dnia przywrócenia go do pracy.

⁽¹⁾ Dz.U. C 54 z 11.2.2019.
Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (piąta izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara – Rumunia) – SC Terracult SRL / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

(Sprawa C-835/18) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Wspólny system podatku od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Korekta faktury – Podatek błędnie wykazany na fakturze – Zwrot nienależnie zapłaconego podatku – Mechanizm odwrotnego obciążenia VAT – Transakcje odnoszące się do okresu podatkowego, który był już przedmiotem kontroli podatkowej – Neutralność podatkowa – Zasada skuteczności – Proporcjonalność]

(2020/C 279/08)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Terracult SRL

Druga strona postępowania: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara – Administrația Județeană a Finanțelor Publice Arad – Serviciul Inspecție Fiscală Persoane Juridice 5, ANAF Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Timișoara Serviciul de Soluționare a Contestațiilor

Sentencja

Przepisy dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2013/43/UE z dnia 22 lipca 2013 r., oraz zasady neutralności podatkowej, skuteczności i proporcjonalności należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie przepisom krajowym lub krajowej praktyce administracyjnej niepozwalającym podatnikowi, który dokonał transakcji, które następnie okazały się objęte mechanizmem odwrotnego obciążenia podatkiem od wartości dodanej (VAT), na skorygowanie faktur związanych z tymi transakcjami i na powołanie się na nie przy dokonywaniu korekty wcześniejszej deklaracji podatkowej lub przy składaniu nowej deklaracji podatkowej uwzględniającej dokonaną w ten sposób korektę w celu uzyskania zwrotu VAT nienależnie wykazanego na fakturach i uiszczonego przez tego podatnika, ze względu na to, że okres, w którym transakcje te zostały dokonane, był już przedmiotem kontroli podatkowej, po zakończeniu której właściwy organ podatkowy wydał decyzję określającą wysokość zobowiązania podatkowego, która – ponieważ nie została zakwestionowana przez tego podatnika – stała się ostateczna.

⁽¹⁾ Dz.U. C 131 z 8.4.2019.

Wyrok Trybunału (druga izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Centrum Satelitarne Unii Europejskiej /
KF, Rada Unii Europejskiej

(Sprawa C-14/19 P) ⁽¹⁾

[Odwołanie – Personel Centrum Satelitarnego Unii Europejskiej (Satcenu) – Członek personelu kontraktowego Satcenu – Skargi na mobbing – Dochodzenie administracyjne – Wniosek o udzielenie wsparcia – Zawieszenie pracownika – Postępowanie dyscyplinarne – Wydalenie pracownika ze służby – Komisja odwoławcza Satcenu – Przyznanie wyłącznej kompetencji do rozpoznawania spraw personelu Satcenu – Skarga o stwierdzenie nieważności – Artykuł 263 akapity pierwszy i piąty TFUE – Skarga o odszkodowanie i zadośćuczynienie – Artykuł 268 TFUE – Właściwość sądu Unii – Dopuszczalność – Akty podlegające zaskarżeniu – Umowny charakter sporu – Artykuły 272 i 274 TFUE – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 24 ust. 1 akapit drugi zdanie ostatnie TUE – Artykuł 275 akapit pierwszy TFUE – Zasada równego traktowania – Obowiązek uzasadnienia spoczywający na Sądzie – Przeinaczenie okoliczności faktycznych i dowodów – Prawo do obrony – Zasada dobrej administracji]

(2020/C 279/09)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Centrum Satelitarne Unii Europejskiej (przedstawiciel: adwokat A. Guillerme)

Druga strona postępowania: KF (przedstawiciele: N. Macaulay, barrister, oraz A. Kunst, Rechtsanwältin), Rada Unii Europejskiej (przedstawiciele: M. Bauer oraz A. Vitro, pełnomocnicy)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Centrum Satelitarne Unii Europejskiej (Satcen) pokrywa własne koszty oraz koszty poniesione przez KF.
- 3) Rada Unii Europejskiej pokrywa własne koszty.

⁽¹⁾ Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie
prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof – Niemcy) – WM / Stadt Frankfurt am Main

(Sprawa C-18/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Przestrzeń wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości – Dyrektywa 2008/115/WE – Wspólne normy i procedury stosowane przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich – Warunki pobytu w ośrodku detencyjnym – Artykuł 16 ust. 1 – Umieszczenie w zakładzie karnym w celu wydalenia z kraju – Obywatel państwa trzeciego stanowiący poważne zagrożenie dla porządku publicznego lub bezpieczeństwa publicznego]

(2020/C 279/10)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: WM

Druga strona postępowania: Stadt Frankfurt am Main

Sentencja

Artykuł 16 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich należy interpretować w ten sposób, że nie sprzeciwia się on uregulowaniu krajowemu zezwalającemu na umieszczenie oddzielnie od zwykłych więźniów nielegalnie przebywającego na terytorium kraju obywatela państwa trzeciego w zakładzie karnym w celu wydalenia z tego powodu, że osoba ta stanowi rzeczywiste, aktualne i wystarczająco poważne zagrożenie dla podstawowego interesu społeczeństwa lub bezpieczeństwa wewnętrznego lub zewnętrznego danego państwa członkowskiego.

(¹) Dz.U. C 112 z 25.3.2019.

Wyrok Trybunału (wielka izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Raad voor Vergunningsbetwistingen – Belgia) – A i in./Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

(Sprawa C-24/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Dyrektywa 2001/42/WE – Ocena wpływu na środowisko – Pozwolenie na budowę wydane w celu wzniesienia i eksploatacji turbin wiatrowych – Artykuł 2 lit. a) – Pojęcie „planów i programów” – Warunki wydania pozwolenia przewidziane w rozporządzeniu i okólniku – Artykuł 3 ust. 2 lit. a) – Akty krajowe ustalające ramy dla przyszłego zezwolenia na inwestycję dotyczącego projektów – Brak przeprowadzenia oceny wpływu na środowisko – Utrzymanie w mocy skutków aktów krajowych i pozwoleń wydanych na ich podstawie po stwierdzeniu, że owe akty są niezgodne z prawem Unii – Przesłanki]

(2020/C 279/11)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd odsyłający

Raad voor Vergunningsbetwistingen

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: A, B, C, D, E

Strona przeciwna: Gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar van het departement Ruimte Vlaanderen, afdeling Oost-Vlaanderen

przy udziale: Organisatie voor Duurzame Energie Vlaanderen VZW

Sentencja

1) Artykuł 2 lit. a) dyrektywy 2001/42/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 27 czerwca 2001 r. w sprawie oceny wpływu niektórych planów i programów na środowisko należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „planów i programów” obejmuje rozporządzenie i okólnik, które przyjął rząd jednostki sfederowanej państwa członkowskiego i które oba zawierają różne przepisy dotyczące wznoszenia i eksploatacji turbin wiatrowych.

- 2) Artykuł 3 ust. 2 lit. a) dyrektywy 2001/42 należy interpretować w ten sposób, że planami i programami, które należy poddać ocenie wpływu na środowisko na podstawie tego przepisu, są rozporządzenie i okólnik, które oba zawierają różne przepisy dotyczące wznoszenia i eksploatacji turbin wiatrowych, w tym środki odnoszące się do rzucania cienia, bezpieczeństwa i norm hałasu.
- 3) Jeśli okaże się, że ocenę wpływu na środowisko w rozumieniu dyrektywy 2001/42 należało przeprowadzić przed przyjęciem rozporządzenia i okólnika, na których opiera się zakwestionowane przed sądem krajowym pozwolenie dotyczące wzniesienia i eksploatacji turbin wiatrowych, wobec czego owe akty i pozwolenie są niezgodne z prawem Unii, ów sąd może utrzymać w mocy skutki rzeczonych aktów i pozwolenia jedynie wówczas, gdy prawo krajowe pozwala mu na to w ramach zawisłego przed nim sporu, w przypadku gdy uchylenie tego pozwolenia mogłoby mieć znaczący wpływ na zaopatrzenie w energię elektryczną całego odnośnego państwa członkowskiego i jedynie przez okres ściśle niezbędny do usunięcia tej niezgodności z prawem. Do sądu odsyłającego należy dokonanie w razie potrzeby tej oceny w sporze w postępowaniu głównym.

(¹) Dz.U. C 139 z 15.4.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Gregor Schneider / Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

(Sprawa C-116/19 P) (¹)

[Odwołanie – Służba publiczna – Personel tymczasowy – Wewnętrzna reorganizacja struktury Urzędu Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO) – Przeniesienie z urzędu – Podstawa prawna – Artykuł 7 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Interes służby – Istotne zmiany zadań – Kwalifikacja – Przeniesienie wraz z etatem – Przeniesienie – Nadużycie władzy – Prawo do bycia wysłuchanym – Obowiązek uzasadnienia – Prawo do rzetelnego procesu – Skuteczna ochrona sądowa – Artykuł 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej]

(2020/C 279/12)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Wnoszący odwołanie: Gregor Schneider (przedstawiciel: H. Tettenborn, Rechtsanwalt)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (przedstawiciele: A. Lukošiuėtė, pełnomocnik, B. Wägenbaur, Rechtsanwalt)

Sentencja

- 1) Odwołanie zostaje oddalone.
- 2) Gregor Schneider zostaje obciążony kosztami postępowania

(¹) Dz.U. C 213 z 24.6.2019.

Wyrok Trybunału (ósma izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / CX**(Sprawa C-131/19 P) ⁽¹⁾**

[Odwołanie – Służba Publiczna – Postępowanie dyscyplinarne – Prawo do obrony – Prawo do bycia wysłuchanym – Załącznik IX do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej – Artykuł 4 – Możliwość przedstawienia przez urzędnika, który nie może zostać wysłuchany, uwag na piśmie lub przez przedstawiciela – Artykuł 22 – Wysłuchanie urzędnika przez organ powołujący przez orzeczeniem kary dyscyplinarnej – Podnoszony przez urzędnika brak możliwości bycia wysłuchanym oraz przedstawienia uwag na piśmie lub przez przedstawiciela – Ocena dowodów medycznych – Brak odpowiedzi Sądu Unii Europejskiej na argumenty podniesione w pierwszej instancji]

(2020/C 279/13)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Komisja Europejska (przedstawiciele: G. Berscheid, T. S. Bohr i C. Ehrbar, pełnomocnicy)

Druga strona postępowania: CX (przedstawiciel: adwokat É. Boigelot)

Sentencja

- 1) Wyrok Sądu Unii Europejskiej z dnia 13 grudnia 2018 r., CX/Komisja (T-743/16 RENV, niepublikowany, EU:T:2018:937), zostaje uchylony.
- 2) Sprawa zostaje przekazana do ponownego rozpoznania przez Sąd Unii Europejskiej.
- 3) Rozstrzygnięcie w przedmiocie kosztów nastąpi w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie.

⁽¹⁾ Dz.U. C 182 z 27.5.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Korkein hallinto-oikeus – Finlandia) – postępowanie wszczęte przez Veronsaajien oikeudenvaltontayksikkö

(Sprawa C-215/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Świadczenie usług – Artykuł 135 ust. 1 lit. l) – Zwolnienie z VAT – Wynajem nieruchomości – Pojęcie „nieruchomości” – Wyłączenie – Artykuł 47 – Miejsce transakcji podlegających opodatkowaniu – Świadczenie usług związanych z nieruchomością – Rozporządzenie wykonawcze (UE) nr 282/2011 – Artykuły 13b i 31a – Szafy serwerowe – Usługi przechowywania w centrum danych]

(2020/C 279/14)

Język postępowania: fiński

Sąd odsyłający

Korkein hallinto-oikeus

Strona w postępowaniu głównym

Veronsaajien oikeudenvaltontayksikkö

przy udziale: A Oy

Sentencja

- 1) Artykuł 135 ust. 1 lit. l) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej, zmienionej dyrektywą Rady 2008/8/WE z dnia 12 lutego 2008 r., należy interpretować w ten sposób, że usługi przechowywania w centrum danych, w ramach których świadczący je usługodawca udostępnia swoim klientom szafy serwerowe, by mogli oni zainstalować w nich własne serwery, oraz dostarcza im dodatkowe towary i świadczy na ich rzecz dodatkowe usługi, takie jak energia elektryczna i różne usługi w celu zapewnienia użytkowania tych serwerów w optymalnych warunkach, nie stanowią usług wynajmu nieruchomości objętych przewidzianym w tym przepisie zwolnieniem z podatku od wartości dodanej, jeżeli – czego zbadanie należy do sądu odsyłającego – po pierwsze, usługodawca ten nie udostępnia swoim klientom powierzchni lub miejsca w sposób bierny poprzez zapewnienie im prawa do zajmowania ich tak, jakby byli oni ich właścicielami, a po drugie, szafy serwerowe nie stanowią integralnej części budynku, w którym są one zainstalowane, a nadto nie są w nim zainstalowane na stałe.
- 2) Artykuł 47 dyrektywy 2006/112, zmienionej dyrektywą 2008/8, oraz art. 31a rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 282/2011 z dnia 15 marca 2011 r. ustanawiającego środki wykonawcze do dyrektywy 2006/112, zmienionego rozporządzeniem wykonawczym Rady (UE) nr 1042/2013 z dnia 7 października 2013 r., należy interpretować w ten sposób, że usługi przechowywania w centrum danych, w ramach których świadczący je usługodawca udostępnia swoim klientom szafy serwerowe, by mogli oni zainstalować w nich własne serwery, oraz dostarcza im dodatkowe towary i świadczy na ich rzecz dodatkowe usługi, takie jak energia elektryczna i różne usługi w celu zapewnienia użytkowania tych serwerów w optymalnych warunkach, nie stanowią usług związanych z nieruchomością w rozumieniu tych przepisów, jeżeli owym klientom nie przysługuje – czego zbadanie należy do sądu odsyłającego – wyłączne prawo do używania części nieruchomości, w której zainstalowano szafy serwerowe.

(¹) Dz.U. C 164 z 13.5.2019.

Wyrok Trybunału (pierwsza izba) z dnia 2 lipca 2020 r. [wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber) – Zjednoczone Królestwo] – Blackrock Investment Management (UK) Limited / Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

(Sprawa C-231/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Podatki – Podatek od wartości dodanej (VAT) – Dyrektywa 2006/112/WE – Zwolnienia – Artykuł 135 ust. 1 lit. g) – Zwolnienia dotyczące transakcji zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi – Jedno świadczenie wykorzystywane do zarządzania specjalnymi funduszami inwestycyjnymi i innymi funduszami]

(2020/C 279/15)

Język postępowania: angielski

Sąd odsyłający

Upper Tribunal (Tax and Chancery Chamber)

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Blackrock Investment Management (UK) Limited

Strona przeciwna: Commissioners for Her Majesty's Revenue and Customs

Sentencja

Artykuł 135 ust. 1 lit. g) dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej należy interpretować w ten sposób, że jedno świadczenie usług zarządzania realizowane poprzez platformę informatyczną należącą do usługodawcy będącego osobą trzecią na rzecz spółki zarządzającej funduszami, obejmujące zarówno specjalne fundusze inwestycyjne, jak i inne fundusze, nie jest objęte przewidzianym w tym przepisie zwolnieniem.

(¹) Dz.U. C 172 z 20.5.2019.

Wyrok Trybunału (szósta izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V. / Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

(Sprawa C-380/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona konsumentów – Dyrektywa 2013/11/UE – Alternatywne metody rozstrzygania sporów – Artykuł 13 ust. 1 i 2 – Obowiązkowe informacje – Dostępność informacji]

(2020/C 279/16)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Bundesverband der Verbraucherzentralen und Verbraucherverbände – Verbraucherzentrale Bundesverband e.V.

Strona pozwana: Deutsche Apotheker- und Ärztebank eG

Sentencja

Artykuł 13 ust. 1 i 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/11/UE z dnia 21 maja 2013 r. w sprawie alternatywnych metod rozstrzygania sporów konsumenckich oraz zmiany rozporządzenia (WE) nr 2006/2004 i dyrektywy 2009/22/WE (dyrektywy w sprawie ADR w sporach konsumenckich) należy interpretować w ten sposób, że przedsiębiorca, który udostępnia na swojej stronie internetowej ogólne warunki umów sprzedaży lub umów o świadczenie usług, ale który nie zawiera umów z konsumentami za pośrednictwem tej strony, jest zobowiązany do udostępnienia w tych ogólnych warunkach umów informacji dotyczących podmiotu lub podmiotów oferujących alternatywne metody rozstrzygania sporów, które to podmioty są właściwe dla tego przedsiębiorcy, jeżeli zobowiązuje się on lub jest zobowiązany do korzystania z takiego podmiotu lub takich podmiotów w celu rozstrzygania sporów z konsumentami. W tym względzie nie wystarczy, że wspomniany przedsiębiorca albo przedstawi te informacje w innych dokumentach dostępnych na wspomnianej stronie lub w innych zakładkach na niej, albo udzieli konsumentowi wspomnianych informacji przy zawieraniu umowy podlegającej wspomnianym ogólnym warunkom umów, posługując się dokumentem odrębnym od tych ogólnych warunków.

⁽¹⁾ Dz.U. C 288 z 26.8.2019.

Wyrok Trybunału (siódma izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht Wien – Austria) – IE / Magistrat der Stadt Wien

(Sprawa C-477/19) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Ochrona siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory – Dyrektywa 92/43/EWG – Artykuł 12 ust. 1 – System ścisłej ochrony gatunków zwierząt – Załącznik IV – Cricetus cricetus (chomik europejski) – Tereny odpoczynku i tereny rozrodu – Pogarszanie stanu lub niszczenie – Tereny opuszczone]

(2020/C 279/17)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wien

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: IE

Strona pozwana: Magistrat der Stadt Wien

Sentencja

Artykuł 12 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 92/43/EWG z dnia 21 maja 1992 r. w sprawie ochrony siedlisk przyrodniczych oraz dzikiej fauny i flory należy interpretować w ten sposób, że pojęcie „terenów odpoczynku”, o którym mowa w tym przepisie, obejmuje również tereny odpoczynku, które nie są już zajmowane przez jeden z objętych ochroną gatunków zwierząt, o których mowa w lit. a) załącznika IV do wspomnianej dyrektywy, taki jak *Cricetus cricetus* (chomik europejski), o ile istnieje wystarczająco wysokie prawdopodobieństwo, że gatunek ten powróci na te tereny, co powinien sprawdzić sąd odsyłający.

(¹) Dz.U. C 328 z 30.9.2019.

Wyrok Trybunału (dziesiąta izba) z dnia 2 lipca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberlandesgericht Düsseldorf – Niemcy) – mk advokaten GbR / MBK Rechtsanwälte GbR

(Sprawa C-684/19) (¹)

[Odesłanie prejudycjalne – Znaki towarowe – Dyrektywa 2008/95/WE – Artykuł 5 ust. 1 – Używanie w obrocie handlowym oznaczenia identycznego ze znakiem towarowym należącym do innej osoby lub do niego podobnego dla towarów lub usług identycznych z tymi, dla których znak ten jest zarejestrowany, lub do nich podobnych – Zakres pojęcia „używania” – Ogłoszenie zamieszczone na stronie internetowej na zlecenie osoby prowadzącej działalność gospodarczą, powielone następnie na innych stronach internetowych]

(2020/C 279/18)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberlandesgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca apelację: mk advokaten GbR

Strona pozwana: MBK Rechtsanwälte GbR

Sentencja

Artykuł 5 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/95/WE z dnia 22 października 2008 r. mającej na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych należy interpretować w ten sposób, że osoba prowadząca działalność w obrocie handlowym, która zleciła zamieszczenie na stronie internetowej ogłoszenia naruszającego prawa do znaku towarowego innej osoby, nie używa oznaczenia identycznego z tym znakiem, w sytuacji gdy operatorzy innych stron internetowych przejmują to ogłoszenie, umieszczając je z własnej inicjatywy i we własnym imieniu w sieci na innych stronach internetowych.

(¹) Dz.U. C 413 z 9.12.2019.

Wyrok Trybunału (czwarta izba) z dnia 25 czerwca 2020 r. (wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana – Hiszpania) – postępowanie dotyczące VL

(Sprawa C-36/20 PPU) ⁽¹⁾

[Odesłanie prejudycjalne – Pilny tryb prejudycjalny – Polityka azylowa i imigracyjna – Wspólne procedury udzielania i cofania ochrony międzynarodowej – Dyrektywa 2013/32/UE – Artykuł 6 – Dostęp do procedury – Wystąpienie z wnioskiem o udzielenie ochrony międzynarodowej do organu właściwego do jego rejestracji na podstawie prawa krajowego – Wystąpienie z takim wnioskiem do innych organów, które mogą otrzymywać takie wnioski, lecz na podstawie prawa krajowego nie są właściwe do ich rejestracji – Pojęcie „innych organów” – Artykuł 26 – Zatrzymanie – Normy dotyczące przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową – Dyrektywa 2013/33/UE – Artykuł 8 – Zatrzymanie wnioskodawcy – Podstawy zatrzymania – Decyzja, mocą której wnioskodawca został zatrzymany z powodu braku miejsca zakwaterowania w ośrodku opieki humanitarnej]

(2020/C 279/19)

Język postępowania: hiszpański

Sąd odsyłający

Juzgado de Instrucción n° 3 de San Bartolomé de Tirajana

Strona w postępowaniu głównym

VL

przy udziale: Ministerio Fiscal

Sentencja

- 1) Artykuł 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/32/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie wspólnych procedur udzielania i cofania ochrony międzynarodowej należy interpretować w ten sposób, że sędzia śledczy, prowadzący postępowanie w przedmiocie zatrzymania nielegalnie przebywającego obywatela państwa trzeciego w celu jego odesłania, zalicza się do „innych organów”, o których mowa w tym przepisie, które mogą otrzymywać wnioski o udzielenie ochrony międzynarodowej, lecz nie są właściwe na mocy prawa krajowego do ich zarejestrowania.
- 2) Artykuł 6 ust. 1 akapity drugi i trzeci dyrektywy 2013/32 należy interpretować w ten sposób, że sędzia śledczy jako „inny organ” w rozumieniu tego przepisu, po pierwsze, musi poinformować nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich o sposobach złożenia wniosku o udzielenie ochrony międzynarodowej, a po drugie, w przypadku gdy obywatel wyrazi wolę wystąpienia z takim wnioskiem, powinien przekazać ów wniosek organowi właściwemu do zarejestrowania rzeczonego wniosku, aby obywatel ten mógł skorzystać ze świadczeń materialnych w ramach przyjmowania i opieki zdrowotnej przewidzianych w art. 17 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/33/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie ustanowienia norm dotyczących przyjmowania wnioskodawców ubiegających się o ochronę międzynarodową.
- 3) Artykuł 26 dyrektywy 2013/32 i art. 8 dyrektywy 2013/33 należy interpretować w ten sposób, że nielegalnie przebywający obywatel państwa trzeciego, który wyraził wolę ubiegania się o ochronę międzynarodową przed „innym organem” w rozumieniu art. 6 ust. 1 akapit drugi dyrektywy 2013/32, nie może zostać zatrzymany z powodów innych niż przewidziane w art. 8 ust. 3 dyrektywy 2013/33.

⁽¹⁾ Dz.U. 137 z 27.4.2020.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sofijski gradski syd (Bułgaria) w dniu 17 kwietnia 2019 r. – Komisija za protivodejstvie na korupcijata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imusztestwo / ZV, AX, „Medicinski centyr po dermatologija i esteticzna medicina PRIMA DERM” OOD

(Sprawa C-319/19)

(2020/C 279/20)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Sofijski gradski syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Komisija za protivodejstvie na korupcijata i za otnemane na nezakonno pridobitoto imushtestvo

Strona pozwana: ZV, AX, „Medicinski centyr po dermatologija i esteticzna medicina PRIMA DERM” OOD

Pytania prejudycjalne

1. Czy środek dotyczący przypadku mienia uzyskanego w sposób niezgodny z prawem ma charakter karny czy też cywilny w rozumieniu dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/42/UE⁽¹⁾ z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zabezpieczenia i konfiskaty narzędzi służących do popełnienia przestępstwa i korzyści pochodzących z przestępstwa w Unii Europejskiej, jeśli:
 - A) wskazanym w prawie krajowym celem przypadku mienia jest ogólna prewencja, czyli zapobieżenie możliwości niezgodnego z prawem nabycia mienia i rozporządzania nim, lecz bez określenia w charakterze warunku konfiskaty popełnienia przestępstwa lub innego naruszenia oraz bez istnienia bezpośredniego lub pośredniego związku między naruszeniem a uzyskanym mieniem;
 - B) przypadkiem jest zagrożony nie odrębny element majątku, lecz: (I) całe mienie kontrolowanej osoby; (II) prawa majątkowe osób trzecich (fizycznych i prawnych), nabyte odpłatnie lub nieodpłatnie od kontrolowanej osoby; (III) prawa majątkowe osoby kontrolowanej i osób trzecich;
 - C) jedyną przesłanką przypadku jest ustanowienie niewzruszalnego domniemania dotyczącego nielegalności całego mienia, co do którego nie ustalono legalnego źródła (bez uprzedniej regulacji znaczenia pojęć „legalne/nielegalne źródło”);
 - D) reguluje on z 10-letnią mocą wsteczną legalność uzyskanego mienia w odniesieniu do wszystkich zainteresowanych osób (osoby kontrolowanej, osób trzecich oraz ich kontrahentów w przeszłości) w związku z brakiem wykazania źródeł nabycia mienia przez kontrolowaną osobę, co do którego to wykazania nie istniał żaden obowiązek prawny w chwili nabycia konkretnego prawa majątkowego?
2. Czy określone w art. 8 dyrektywy 2014/42/UE minimalne standardy gwarancji praw właścicieli i osób trzecich należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one krajowe prawo i orzecznictwo przewidujące konfiskatę bez spełnienia przewidzianych w art. 4, 5 i 6 dyrektywy przesłanek konfiskaty, gdy postępowanie karne przeciwko danej osobie zostało umorzone ze względu na brak przestępstwa (co stwierdził sąd) lub dana osoba została uniewinniona ze względu na brak przestępstwa?
3. W szczególności, czy art. 8 dyrektywy 2014/42/UE należy interpretować w ten sposób, że ustanowione w tym przepisie gwarancje praw osoby, której mienie podlega konfiskacie, mają zastosowanie również w wypadku niniejszego postępowania, które toczy się równoległe i niezależnie od postępowania karnego?
4. Czy domniemanie niewinności określone w art. 48 ust. 1 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, wymóg zapewnienia prawa do obrony określony w art. 48 ust. 2 tej karty i zasadę skuteczności należy interpretować w ten sposób, że dopuszczają one krajowe uregulowanie prawne takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które:
 - ustanawia domniemanie przestępczego charakteru mienia o nieustalonym lub niewykazanym pochodzeniu [art. 1 ust. 2 ZOPDNPI (uchyl.)];
 - ustanawia domniemanie istnienia uzasadnionego założenia, że mienie uzyskano w sposób niezgodny z prawem [art. 21 ust. 2 ZOPDNPI (uchyl.)];
 - przenosi ciężar dowodu związany z wykazaniem pochodzenia mienia i środków, za które je nabyto, nie tylko na kontrolowaną osobę, lecz również na osoby trzecie, które muszą wykazać pochodzenie nie swojego mienia, lecz mienia osoby, od której nabyły prawo, nawet gdy nabycie jest odpłatne;
 - wprowadza „majątkową niezgodność” jako jedyny i rozstrzygający dowód uzyskania mienia w sposób niezgodny z prawem;
 - przenosi ciężar dowodu dotyczący wszystkich zainteresowanych osób, a nie tylko osoby skazanej – i to przed skazaniem oraz niezależnie od skazania;

- dopuszcza stosowanie metodyki prawnego i gospodarczego badania i analizy, na podstawie których określa się założenie dotyczące nielegalnego charakteru danego mienia oraz jego wartości, które to założenie jest wiążące dla orzekającego organu sądowego – bez możliwości przeprowadzenia przez ten organ pełnej sądowej kontroli treści i sposobu stosowania wspomnianej metodyki?
5. Czy art. 5 ust. 1 dyrektywy 2014/42/UE należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza on prawo krajowe zastępujące racjonalne założenie (na podstawie zgromadzonych w sprawie i ocenionych przez sąd okoliczności), że mienie uzyskano w następstwie działalności przestępczej, założeniem (domniemaniem) dotyczącym niezgodności z prawem źródła wzbogacenia wynikającej jedynie z ustalonej okoliczności, że wzbogacenie przekracza określoną w prawie krajowym wartość (na przykład 75 000 EUR w okresie 10 lat)?
6. Czy określone w art. 17 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej prawo własności, w jego charakterze ogólnej zasady prawa Unii Europejskiej, należy interpretować w ten sposób, że dopuszcza ono krajowe uregulowanie takie jak rozpatrywane w postępowaniu głównym, które:
- wprowadza niewzruszalne domniemanie odnośnie do istoty i zakresu nielegalnie uzyskanego mienia (art. 63 ust. 2 ZOPDNPI uchyl.);
- wprowadza niewzruszalne domniemanie dotyczące bezskuteczności transakcji nabycia mienia i rozporządzania nim (art. 65 ZOPDNPI uchyl.), lub
- ogranicza prawa osób trzecich posiadających samodzielne prawa do mienia stanowiącego przedmiot przypadku lub dochodzących tych praw, poprzez procedurę powiadomienia ich o sprawie w trybie art. 76 ust. 1 ZOPDNPI (uchyl.)?
7. Czy art. 6 ust. 2 i art. 8 ust. 1–10 dyrektywy 2014/42/UE w części, w której przewidują one gwarancje i klauzule ochronne na rzecz osób dotkniętych konfiskatą lub osób trzecich działających w dobrej wierze, wywołują bezpośredni skutek?

(¹) Dz.U. 2014, L 127, s. 39.

Odwołanie od postanowienia Sądu (pierwsza izba) wydanego w dniu 5 września 2019 r. w sprawie T-337/19, Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël / Komisja i Rada Europy, wniesione w dniu 29 października 2019 r. przez Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël

(Sprawa C-798/19 P)

(2020/C 279/21)

Język postępowania: francuski

Strony

Wnoszący odwołanie: Paix et justice pour les juifs séfarades en Israël (przedstawiciel: adwokat R. Paternel)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska, Rada Europy

Postanowieniem z dnia 27 maja 2020 r. Trybunał (siódma izba) odrzucił odwołanie jako oczywiście niedopuszczalne.

Odwołanie od wyroku Sądu (druga izba) wydanego w dniu 24 września 2019 r. w sprawie T-261/18 Roxtec / EUIPO – Wallmax, wniesione w dniu 3 grudnia 2019 r. przez Roxtec AB

(Sprawa C-893/19 P)

(2020/C 279/22)

Język postępowania: angielski

Strony

Wnoszący odwołanie: Roxtec AB (przedstawiciele: T. Lampel, Rechtsanwalt, K. Wagner, Rechtsanwältin, J. Olsson, advokat)

Druga strona postępowania: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej, Wallmax Srl

Postanowieniem z dnia 12 marca 2020r. Trybunał Sprawiedliwości (izba ds. przyjmowania odwołań do rozpoznania) postanowił odmówić przyjęcia odwołania do rozpoznania i zobowiązał stronę je wnoszącą do poniesienia własnych kosztów postępowania.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 12 lutego 2020 r. – Wilo Salmson France SAS / Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

(Sprawa C-80/20)

(2020/C 279/23)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Wilo Salmson France SAS

Druga strona postępowania: Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice București – Administrația Fiscală pentru Contribuabili Nerezidenți

Pytania prejudycjalne

- 1) Co się tyczy wykładni **art. 167 w związku z art. 178 dyrektywy 2006/112/WE** ⁽¹⁾: czy istnieje rozróżnienie między momentem powstania prawa do odliczenia a momentem skorzystania z tego prawa w odniesieniu do sposobu działania systemu VAT?

W tym celu konieczne jest wyjaśnienie, czy z prawa do odliczenia VAT można skorzystać w przypadku braku (ważnej) faktury podatkowej wystawionej w związku z dokonanymi nabyciami towarów.

- 2) Co się tyczy **wykładni tych samych przepisów w związku z art. 14 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2008/9/WE** ⁽²⁾: jaki jest proceduralny punkt odniesienia dla oceny prawidłowości skorzystania z prawa do zwrotu VAT?

W tym celu konieczne jest wyjaśnienie, czy można złożyć wniosek o zwrot VAT, który stał się wymagalny przed „okresem zwrotu”, lecz którego zafakturowanie miało miejsce w okresie zwrotu.

- 3) Co się tyczy **wykładni tych samych przepisów art. 14 ust. 1 lit. a) zdanie pierwsze dyrektywy 2008/9/WE w związku z art. 167 i art. 178 dyrektywy 2006/112/WE**: jakie są skutki anulowania i wystawienia nowych faktur z tytułu nabycia towarów przed „okresem zwrotu” dla skorzystania z prawa do zwrotu VAT odnoszącego się do takich nabyć?

W tym celu konieczne jest wyjaśnienie, czy w przypadku anulowania przez dostawcę pierwotnych faktur wystawionych w związku z nabyciem towarów i wystawienia nowych faktur w późniejszym terminie skorzystanie przez beneficjenta z prawa do złożenia wniosku o zwrot VAT odnoszącego się do nabyć musi odnosić się do daty nowych faktur. Chodzi tu o sytuację, w której anulowanie pierwotnych faktur i wystawienie nowych faktur nie podlega kontroli odbiorcy, lecz wyłącznie uznaniu dostawcy.

4) Czy ustawodawstwo krajowe może uzależniać zwrot VAT przyznany zgodnie z dyrektywą [2008/9/WE] od przesłanki wymagalności, w sytuacji gdy prawidłowa faktura została wystawiona w okresie objętym wnioskiem?

(¹) Dyrektywa 2006/112/WE Rady z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

(²) Dyrektywa Rady 2008/9/WE z dnia 12 lutego 2008 r. określająca szczegółowe zasady zwrotu podatku od wartości dodanej, przewidzianego w dyrektywie 2006/112/WE, podatnikom niemającym siedziby w państwie członkowskim zwrotu, lecz mającym siedzibę w innym państwie członkowskim (Dz.U. 2008, L 44, s. 12).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul București (Rumunia) w dniu 12 lutego 2020 r. – SC Mitliv Exim SRL / Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

(Sprawa C-81/20)

(2020/C 279/24)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul București

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Mitliv Exim SRL

Druga strona postępowania: Agenția Națională de Administrare Fiscală, Direcția Generală de Administrare a Marilor Contribuabili

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy art. 2 i art. 273 dyrektywy Rady 2006/112/WE z dnia 28 listopada 2006 r. w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (¹), art. 50 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i art. 325 TFUE, w odniesieniu do okoliczności takich jak te będące przedmiotem postępowania głównego, stoją na przeszkodzie uregulowaniom krajowym takim jak uregulowania będące przedmiotem postępowania głównego, które umożliwiają przyjęcie/wykonanie środków sankcjonujących wobec podatnika będącego osobą prawną zarówno w postępowaniu administracyjnym, jak i w postępowaniu karnym, prowadzonym równoległe przeciwko danemu podatnikowi, w związku z tymi samymi czynami polegającymi na unikaniu opodatkowania, w sytuacji gdy sankcję w postępowaniu administracyjnym można uznać za mającą również charakter karny zgodnie z kryteriami określonymi przez sąd Unii w jego orzecznictwie, oraz w jakim stopniu wszystkie te działania, rozpatrywane łącznie, mają nadmierny charakter w stosunku do danego podatnika?
- 2) Czy w świetle odpowiedzi na pytanie pierwsze prawo Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że stoi ono na przeszkodzie uregulowaniom krajowym takim jak uregulowania będące przedmiotem postępowania głównego, które zezwalają państwu, za pośrednictwem jego organów podatkowych, na nieuwzględnienie w odniesieniu do tych samych czynów polegających na unikaniu opodatkowania, w ramach postępowania administracyjnego, kwoty już zapłaconej tytułem szkody wyrządzonej w wyniku przestępstwa, która stanowi jednocześnie również kwotę pokrywającą szkodę podatkową, tak że dysponowanie tą kwotą nie jest możliwe przez pewien okres, a następnie nałożenie na podatnika w ramach postępowania administracyjnego również dodatkowych zobowiązań podatkowych z tytułu spłaconego już długu?

(¹) Dz.U. 2006, L 347, s. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Alba Iulia (Rumunia) w dniu 24 lutego 2020 r. – Siebenburgisches Nugat SRL, Hans Draser Internationales Marketing / Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Vămilor – Direcția Regională Vamaală Brașov – Biroul Vamal de Interior Sibiu

(Sprawa C-99/20)

(2020/C 279/25)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Alba Iulia

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Siebenburgisches Nugat SRL, Hans Draser Internationales Marketing

Strona pozwana: Direcția Generală Regională a Finanțelor Publice Brașov, Agenția Națională de Administrare Fiscală – Direcția Generală a Vămilor – Direcția Regională Vama Brașov – Biroul Vamal de Interior Sibiu

Pytanie prejudycjalne

Czy Nomenklaturę Scaloną, o której mowa w załączniku I do rozporządzenia Rady nr 2658/87⁽¹⁾, należy interpretować w ten sposób, że towary o ogólnej nazwie „elementy zestawu karnisza tj. gotowe rurki (malowane, niklowane i chromowane)”, będące przedmiotem niniejszego sporu, objęte są podpozycją 8302 41 90, czy też podpozycją 7306 30 77 tej nomenklatury?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 2 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy (Dz.U. 1987 L 256, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Curtea de Apel Timișoara (Rumunia) w dniu 28 lutego 2020 r. – SC Avio Lucos SRL / Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

(Sprawa C-116/20)

(2020/C 279/26)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Curtea de Apel Timișoara

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: SC Avio Lucos SRL

Strona pozwana: Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură – Centrul județean Dolj, Agenția de Plăți și Intervenție pentru Agricultură (APIA) – Aparat Central

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy prawo [Unii] mające zastosowanie do wsparcia finansowego za rok gospodarczy 2014 – w szczególności rozporządzenie (WE) nr 73/2009⁽¹⁾ i rozporządzenie nr 1122/2009⁽²⁾ – sprzeciwia się ustanowieniu w prawie krajowym obowiązku przedstawienia dowodu prawa użytkownika gruntu w celu uzyskania wsparcia finansowego w ramach systemów pomocy obszarowej?
- 2) W wypadku gdy wspomniane wyżej prawo [Unii] nie sprzeciwia się uregulowaniu krajowemu, o których mowa w pytaniu pierwszym: czy prawo [Unii] (w tym zasada proporcjonalności) sprzeciwia się – w konkretnym przypadku, w którym prawo do korzystania z użytków rolnych zostało uzasadnione przez beneficjenta poprzez przedstawienie umowy oddania użytków zielonych w użytkowanie (na mocy której wnioskodawca nabył prawo do korzystania z użytków zielonych na własne ryzyko i na swój użytek w zamian za uiszczenie opłaty) – przepisom krajowym, które do ważnego zawarcia takiej umowy użytkownika wymagają, aby przyszły użytkownik był wyłącznie hodowcą lub właścicielem zwierząt?
- 3) Czy działalność beneficjenta systemu pomocy obszarowej, który po zawarciu umowy oddania użytków zielonych w użytkowanie w celu uzyskania prawa do korzystania z tego obszaru i uzyskania uprawnień do pomocy w roku gospodarczym 2014 zawiera w następnej kolejności umowę współpracy z hodowcami, na podstawie której zezwala on na nieodpłatne wykorzystywanie do wypasu zwierząt gruntów oddanych mu w użytkowanie, przy czym beneficjent ów zachowuje prawo do użytkowania gruntów, lecz zobowiązuje się do nieutrudniania wypasu i do utrzymania użytków zielonych w dobrej kulturze rolnej, jest objęta definicją działalności rolniczej zawartą w art. 2 rozporządzenia (WE) nr 73/2009?

- 4) Czy prawo [Unii] sprzeciwia się wykładni przepisów krajowych, takich jak art. 431 ust. 2 kodeksu postępowania cywilnego – dotyczący powagi rzeczy osądzonej prawomocnego orzeczenia sądowego, którym stwierdzono niedopuszczalność wniosku o płatność ze względu na naruszenie prawa krajowego dotyczącego wymogu zgodności z prawem uprawnienia do użytkowania gruntów, w odniesieniu do których wystąpiono z wnioskiem o objęcie systemem pomocy obszarowej w roku gospodarczym 2014 (w ramach sporu, w którym złożono wniosek o stwierdzenie nieważności decyzji o zastosowaniu sankcji wieloletnich) – która to wykładnia uniemożliwia analizę zgodności rzeczowego wymogu krajowego z prawem [Unii] mającym zastosowanie do roku gospodarczego 2014 w nowym sporze, w którym rozpatrywana jest zgodność z prawem aktu nakazującego zwrot kwot nienależnie wypłaconych wnioskodawcy w odniesieniu do tego samego roku gospodarczego 2014, opartego na tych samych okolicznościach faktycznych i tych samych przepisach krajowych, które były przedmiotem analizy wcześniejszego prawomocnego orzeczenia sądowego?

- (¹) Rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 z dnia 19 stycznia 2009 r. ustanawiające wspólne zasady dla systemów wsparcia bezpośredniego dla rolników w ramach wspólnej polityki rolnej i ustanawiające określone systemy wsparcia dla rolników, zmieniające rozporządzenia (WE) nr 1290/2005, (WE) nr 247/2006, (WE) nr 378/2007 oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1782/2003 (Dz.U. 2009, L 30, s. 16).
- (²) Rozporządzenie Komisji (WE) nr 1122/2009 z dnia 30 listopada 2009 r. ustanawiające szczegółowe zasady wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 odnośnie do zasady wzajemnej zgodności, modulacji oraz zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli w ramach systemów wsparcia bezpośredniego przewidzianych w wymienionym rozporządzeniu oraz wdrażania rozporządzenia Rady (WE) nr 1234/2007 w odniesieniu do zasady wzajemnej zgodności w ramach systemu wsparcia ustanowionego dla sektora wina (Dz.U. 2009, L 316, s. 65).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Obersten Gerichtshof
(Austria) w dniu 24 marca 2020 r. – DS przeciwko Porsche Inter Auto GmbH & Co KG i Volkswagen
AG**

(Sprawa C-145/20)

(2020/C 279/27)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DS

Strona pozwana: Porsche Inter Auto GmbH & Co KG, Volkswagen AG

Pytania prejudycjalne

1. Czy art. 2 ust. 2 lit. d) dyrektywy 1999/44/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 25 maja 1999 r. w sprawie niektórych aspektów sprzedaży towarów konsumpcyjnych i związanych z tym gwarancji (¹) należy interpretować w ten sposób, że pojazd silnikowy, który objęty jest zakresem stosowania rozporządzenia (WE) nr 715/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 czerwca 2007 r. w sprawie homologacji typu pojazdów silnikowych w odniesieniu do emisji zanieczyszczeń pochodzących z lekkich pojazdów pasażerskich i użytkowych (Euro 5 i Euro 6) oraz w sprawie dostępu do informacji dotyczących naprawy i utrzymania pojazdów (²) wykazuje taką jakość, jaka jest normalna dla towarów tego samego rodzaju i jakiej konsument może racjonalnie oczekiwać, jeżeli pojazd wyposażony jest w zabronione urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 i art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007, lecz dany typ pojazdu mimo to posiada ważną homologację typu WE, a tym samym pojazd ten może być używany w ruchu drogowym?
2. Czy art. 5 ust. 2 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy interpretować w ten sposób, że urządzenie ograniczające skuteczność działania w rozumieniu art. 3 pkt 10 tego rozporządzenia, które jest zaprojektowane w taki sposób, że recyrkulacja spalin – poza badaniami testowymi w warunkach laboratoryjnych – w rzeczywistych warunkach jazdy uruchamia się w pełni tylko wtedy, gdy temperatury zewnętrzne wynoszą od 15 do 33 stopni Celsjusza, może być dozwolone na podstawie art. 5 ust. 2 lit. a) tego rozporządzenia, czy też zastosowanie tego wyjątku jest z góry wyłączone już ze względu na ograniczenie pełnej skuteczności recyrkulacji spalin do warunków, które w pewnych częściach Unii Europejskiej występują tylko przez mniej więcej pół roku?
3. Czy art. 3 ust. 6 dyrektywy 1999/44/WE należy interpretować w ten sposób, że brak zgodności z umową polegający na wyposażeniu pojazdu w układ recyrkulacji spalin zabroniony na podstawie art. 3 pkt 10 w związku z art. 5 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 715/2007 należy uznać za mający nikłe znaczenie w rozumieniu tego przepisu, jeżeli nabywca, wiedząc o tej okoliczności i jej skutkach, i tak nabyłby dany pojazd?

(¹) Dz.U. 1999, L 171, s. 12.

(²) Dz.U. 2007, L 171, s. 1.

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy)
w dniu 16 marca 2020 r. – AC/ Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-148/20)

(2020/C 279/28)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AC

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa (UE) 2016/681 ⁽¹⁾ jest zgodna z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) w związku z poniższymi punktami:

- 1) czy przekazywane zgodnie z tą dyrektywą dane PNR są w świetle art. 7 i 8 karty określone w wystarczający sposób?
- 2) czy w świetle art. 7 i 8 karty dyrektywa ta – w odniesieniu do jej zakresu stosowania – zawiera wystarczające przedmiotowe rozróżnienie dla zbierania i przekazywania danych PNR pod względem rodzaju lotów i stopnia zagrożenia w określonym kraju oraz pod względem porównania z bazami danych i wzorcami?
- 3) czy ogólny, nieodróżnicowany okres zatrzymania wszystkich danych PNR jest zgodny z art. 7 i 8 karty?
- 4) czy w świetle art. 7 i 8 karty dyrektywa ta przewiduje wystarczającą ochronę proceduralną pasażerów w odniesieniu do wykorzystania przechowywanych danych PNR?
- 5) czy w świetle art. 7 i 8 karty zapewniono wystarczający poziom ochrony europejskich praw podstawowych przy przekazywaniu danych PNR organom państw trzecich przez państwa trzecie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwu terrorystycznemu i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy)
w dniu 16 marca 2020 r. – DF/ Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-149/20)

(2020/C 279/29)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DF

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa (UE) 2016/681 ⁽¹⁾ jest zgodna z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) w związku z poniższymi punktami:

- 1) czy przekazywane zgodnie z tą dyrektywą dane PNR są w świetle art. 7 i 8 karty określone w wystarczający sposób?
- 2) czy w świetle art. 7 i 8 karty dyrektywa ta – w odniesieniu do jej zakresu stosowania – zawiera wystarczające przedmiotowe rozróżnienie dla zbierania i przekazywania danych PNR pod względem rodzaju lotów i stopnia zagrożenia w określonym kraju oraz pod względem porównania z bazami danych i wzorcami?
- 3) czy ogólny, nieodróżnicowany okres zatrzymania wszystkich danych PNR jest zgodny z art. 7 i 8 karty?
- 4) czy w świetle art. 7 i 8 karty dyrektywa ta przewiduje wystarczającą ochronę proceduralną pasażerów w odniesieniu do wykorzystania przechowywanych danych PNR?
- 5) czy w świetle art. 7 i 8 karty zapewniono wystarczający poziom ochrony europejskich praw podstawowych przy przekazywaniu danych PNR organom państw trzecich przez państwa trzecie?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Köln (Niemcy)
w dniu 17 marca 2020 r. – BD / Deutsche Lufthansa AG**

(Sprawa C-150/20)

(2020/C 279/30)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Köln

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: BD

Strona pozwana: Deutsche Lufthansa AG

Pytania prejudycjalne

Czy dyrektywa (UE) 2016/681 ⁽¹⁾ jest zgodna z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”) w związku z poniższymi punktami:

- 1) czy przekazywane zgodnie z tą dyrektywą dane PNR są w świetle art. 7 i 8 karty określone w wystarczający sposób?
- 2) czy w świetle art. 7 i 8 karty dyrektywa ta – w odniesieniu do jej zakresu stosowania – zawiera wystarczające przedmiotowe rozróżnienie dla zbierania i przekazywania danych PNR pod względem rodzaju lotów i stopnia zagrożenia w określonym kraju oraz pod względem porównania z bazami danych i wzorcami?
- 3) czy ogólny, nieodróżnicowany okres zatrzymania wszystkich danych PNR jest zgodny z art. 7 i 8 karty?
- 4) czy w świetle art. 7 i 8 karty dyrektywa ta przewiduje wystarczającą ochronę proceduralną pasażerów w odniesieniu do wykorzystania przechowywanych danych PNR?

- 5) czy w świetle art. 7 i 8 karty zapewniono wystarczający poziom ochrony europejskich praw podstawowych przy przekazywaniu danych PNR organom państw trzecich przez państwa trzecie?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Tribunalul Mureș (Rumunia)
w dniu 30 marca 2020 r. – DG, EH/SC Gruber Logistics SRL**

(Sprawa C-152/20)

(2020/C 279/31)

Język postępowania: rumuński

Sąd odsyłający

Tribunalul Mureș

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DG, EH

Strona pozwana: SC Gruber Logistics SRL

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. (¹).. należy interpretować w ten sposób, że wybór prawa właściwego dla indywidualnej umowy o pracę wyklucza stosowanie prawa państwa, w którym pracownik zazwyczaj świadczył pracę, czy też w ten sposób, że fakt, iż dokonano wyboru prawa właściwego wyklucza stosowanie art. 8 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia?
- 2) Czy art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że płaca minimalna obowiązująca w państwie, w którym pracownik zazwyczaj świadczył pracę, stanowi prawo objęte zakresem „przepisów, których nie można wyłączyć w drodze umowy, na mocy prawa, jakie, w przypadku braku wyboru, byłoby właściwe”, zgodnie z art. 8 ust. 1 zdanie drugie tego rozporządzenia?
- 3) Czy art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. należy interpretować w ten sposób wskazanie w indywidualnej umowie o pracę przepisów rumuńskiego kodeksu pracy nie jest równoważne z wyborem prawa rumuńskiego w zakresie, w jakim w Rumunii powszechnie wiadomo, iż istnieje ustawowy obowiązek zawarcia takiej klauzuli wyboru w indywidualnej umowie o pracę? Innymi słowy, czy art. 3 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. należy interpretować w ten sposób, że stoi on na przeszkodzie przepisom krajowym i praktykom krajowym, które obowiązkowo włączają klauzulę wyboru prawa rumuńskiego do indywidualnych umów o pracę?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (WE) nr 593/2008 z dnia 17 czerwca 2008 r. w sprawie prawa właściwego dla zobowiązań umownych (Rzym I) (Dz.U. 2008, L 177, s. 6).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landgericht Düsseldorf
(Niemcy) w dniu 3 kwietnia 2020 r. – FI/ Eurowings GmbH**

(Sprawa C-157/20)

(2020/C 279/32)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landgericht Düsseldorf

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: FI

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytanie prejudycjalne

Czy zorganizowany przez związek zawodowy strajk pracowników (w rozpatrywanej sprawie personelu pokładowego) obsługującego przewoźnika lotniczego stanowi „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry) w dniu 7 kwietnia 2020 r. – „Grossmania” Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft. / Vas Megyei Kormányhivatal

(Sprawa C-177/20)

(2020/C 279/33)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Győri Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Grossmania» Mezőgazdasági Termelő és Szolgáltató Kft.

Strona przeciwna: Vas Megyei Kormányhivatal

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 267 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że jeżeli w orzeczeniu wydanym w postępowaniu prejudycjalnym Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej stwierdził niezgodność przepisu prawa państwa członkowskiego z prawem Unii, to przepis ten nie może być również stosowany w późniejszych krajowych postępowaniach administracyjnych lub sądowych, niezależnie od tego, że okoliczności faktyczne w takim późniejszym postępowaniu nie są całkowicie identyczne z okolicznościami wcześniejszego postępowania prejudycjalnego?

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Fővárosi Törvényszék [dawniej Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság (Węgry)] w dniu 7 kwietnia 2020 r. — Pharma Expressz Szolgáltató és Kereskedelmi Kft / Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

(Sprawa C-178/20)

(2020/C 279/34)

Język postępowania: węgierski

Sąd odsyłający

Fővárosi Törvényszék [dawniej Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság]

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Pharma Expressz Szolgáltató es Kereskedelmi Kft

Strona pozwana: Országos Gyógyszerészeti és Élelmezés-egészségügyi Intézet

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy z art. 70–73 dyrektywy 2001/83⁽¹⁾ wynika obowiązek, aby produkt leczniczy, który może być wydawany bez recepty w jednym z państw członkowskich, był też uznawany za produkt medyczny, który może być wydany bez recepty w innym państwie członkowskim nawet w przypadku, gdy w tym państwie członkowskim przedmiotowy produkt leczniczy nie ma pozwolenia na dopuszczenie do obrotu i nie został sklasyfikowany?
- 2) Czy względy związane z ochroną zdrowia i życia ludzi, o których mowa w art. 36 TFUE, uzasadniają ograniczenie ilościowe, które uzależnia możliwość zamawiania i wydawania pacjentowi produktu leczniczego, który nie ma pozwolenia na dopuszczenie do obrotu w jednym państwie członkowskim, ale ma takie pozwolenie w innym [państwie członkowskim EOG], od istnienia recepty lekarskiej i oświadczenia organu nadzoru farmaceutycznego również w przypadku, gdy ten produkt leczniczy jest zarejestrowany w innym państwie członkowskim jako produkt leczniczy wydawany bez recepty lekarskiej?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2001/83/CE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67)

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Oberster Gerichtshof (Austria) w dniu 5 maja 2020 r. – Laudamotion GmbH / Verein für Konsumenteninformation

(Sprawa C-189/20)

(2020/C 279/35)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Oberster Gerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca rewizję: Laudamotion GmbH

Druga strona postępowania rewizyjnego: Verein für Konsumenteninformation

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy przepisy rozporządzenia (UE) nr 1215/2012⁽¹⁾, a w szczególności jego art. 25, art. 17 ust. 3, art. 19, ewentualnie w związku także z art. 67, interpretować należy w ten sposób, że sprzeciwiają się one kontroli nieuczciwego charakteru warunków w zakresie ustalenia międzynarodowej jurysdykcji na podstawie dyrektywy 93/13/EWG⁽²⁾ lub odpowiednich przepisów krajowych dokonujących jej transpozycji?
- 2) Czy art. 25 ust. 1 zdanie pierwsze część ostatnia rozporządzenia (UE) nr 1215/2012 („*chyba że umowa ta jest nieważna pod względem materialnym*”) interpretować należy w ten sposób, że dopuszcza on kontrolę treści – wykraczającą także poza zharmonizowany obszar prawa – na podstawie prawa krajowego państwa członkowskiego, w którym przypada jurysdykcja?
- 3) Jeżeli na pytanie pierwsze i drugie udzielona zostanie odpowiedź przecząca:

Czy dla potrzeb kontroli nieuczciwego charakteru warunków na podstawie dyrektywy 93/13/EWG mające zastosowanie krajowe przepisy dokonujące jej transpozycji ustala się w oparciu o prawo państwa, w którym przypada jurysdykcja, czy też na podstawie legis causae w oparciu o prawo państwa członkowskiego, w którym wniesiono o rozpatrzenie sprawy?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).

⁽²⁾ Dyrektywy Rady 93/13/EWG z dnia 5 kwietnia 1993 r. w sprawie nieuczciwych warunków w umowach konsumenckich (Dz.U. 1993, L 95, S. 29).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Bundesgerichtshof (Niemcy)
w dniu 5 maja 2020 r. – DocMorris NV / Apothekerkammer Nordrhein**

(Sprawa C-190/20)

(2020/C 279/36)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Bundesgerichtshof

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: DocMorris NV

Strona pozwana: Apothekerkammer Nordrhein

Pytania prejudycjalne

Czy jest zgodna z przepisami tytułu VIII, a w szczególności z art. 87 ust. 3 dyrektywy 2001/83/WE⁽¹⁾ taka interpretacja przepisu krajowego [w tym przypadku § 7 ust. 1 zdanie pierwsze HWG (Heilmittelwerbeengesetz – ustawy o reklamie środków leczniczych)], iż na podstawie tego przepisu zakazuje się aptece wysyłkowej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim pozyskiwania klientów poprzez zorganizowanie loterii promocyjnej, jeżeli udział w loterii jest uzależniony od przedłożenia recepty na produkt leczniczy stosowany u ludzi i wydawany na receptę, oferowana nagroda nie jest produktem leczniczym, lecz innego rodzaju przedmiotem (w tym przypadku rowerem elektrycznym o wartości 2 500 EUR i elektrycznymi szczoteczkami do zębów) i nie należy obawiać się, że nagroda będzie zachęcać do nieracjonalnego lub nadmiernego stosowania produktów leczniczych?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/83/WE z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, s. 67).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 7 maja 2020 r. – KAHL GmbH & Co KG / Hauptzollamt Hannover**

(Sprawa C-197/20)

(2020/C 279/37)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: KAHL GmbH & Co KG

Strona pozwana: Hauptzollamt Hannover

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy noty wyjaśniające do podpozycji 1521 9099⁽¹⁾ Nomenklatury Scalonej⁽²⁾ znajdują zastosowanie w zakresie, w jakim posługują się wyrażeniem „wytapiany”?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy pojęcie „surowy” w rozumieniu podpozycji 1521 9091 Nomenklatury Scalonej należy interpretować w ten sposób, że wosk pszczeli, który został wytopiony w kraju wywozu i z którego w trakcie wytapiania zostały mechanicznie usunięte materiały obce, przy czym materiały obce nadal pozostają w tym wosku, należy klasyfikować do tej podpozycji?

⁽¹⁾ Noty wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej Unii Europejskiej (Dz.U. 2019, C 119, s. 1)

⁽²⁾ Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) w brzmieniu rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1776 z dnia 9 października 2019 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2019, L 280, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Consiglio di Stato (Włochy)
w dniu 30 marca 2020 r. – Rad Service Srl Unipersonale i in. / Del Debbio SpA i in.**

(Sprawa C-210/20)

(2020/C 279/38)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Consiglio di Stato

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Rad Service Srl Unipersonale, Cosmo Ambiente Srl, Cosmo Scavi Srl

Strona pozwana, Druga strona postępowania: Del Debbio SpA, Gruppo Sei Srl, Ciclat Val di Cecina Soc. Coop., Daf Costruzioni Stradali Srl jako agent tymczasowego zgrupowania przedsiębiorstw (Raggruppamento Temporaneo di Imprese, R.T.I.) utworzonego ze spółkami GARC SpA i Edil Moter Srl

Pytania prejudycjalne

Czy art. 63 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24 z dnia 26 lutego 2014 r. ⁽¹⁾.. dotyczący polegania na zdolności innego podmiotu, wraz z zasadami swobody przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług, o których mowa w art. 49 i 56 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE), stoi na przeszkodzie stosowaniu włoskich przepisów prawnych w zakresie polegania na zdolności innego podmiotu i wykluczania wykonawców z postępowania o udzielenie zamówienia publicznego, zawartych w art. 89 ust. 1 zdanie czwarte kodeksu zamówień publicznych, przyjętych na mocy dekretu ustawodawczego nr 50 z dnia 18 kwietnia 2016 r., zgodnie z którymi w przypadku nieprawdziwych oświadczeń złożonych przez przedsiębiorstwo pomocnicze na temat istnienia prawomocnych wyroków skazujących w postępowaniu karnym, mogących potencjalnie świadczyć o popełnieniu poważnego wykroczenia zawodowego, instytucja zamawiająca musi zawsze wykluczyć wykonawcę z udziału w przetargu, nie wymagając od niego wskazania innego odpowiedniego przedsiębiorstwa pomocniczego, które zastąpiłoby to pierwsze, ani nie zezwalając mu na takie wskazanie, co dopuszcza się w innych przypadkach, kiedy podmioty, na których zdolności wykonawca zamierza polegać nie spełniają stosownego kryterium zdolności lub w odniesieniu do których istnieją obowiązkowe podstawy wykluczenia?

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/24/UE z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych, uchylająca dyrektywę 2004/18/WE (Dz.U. 2014, L 94, s. 65)

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 19 maja 2020 r. – JV / Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-215/20)

(2020/C 279/39)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: JV

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy dyrektywa (UE) 2016/681 ⁽¹⁾ (zwana dalej „dyrektywą 2016/681”), zgodnie z którą przewoźnicy lotniczy przekazują kompleksowe dane dotyczące bez wyjątku wszystkich pasażerów do ustanowionych lub wyznaczonych jednostek do spraw informacji o pasażerach (JIP), gdzie dane te bez konkretnej potrzeby są wykorzystywane do zautomatyzowanego porównania z bazami danych i wzorami, a następnie zatrzymywane przez okres 5 lat, jest – przy uwzględnieniu celu tej dyrektywy i wymogów określoności oraz proporcjonalności – zgodna z Kartą prawa podstawowych Unii Europejskiej (zwaną dalej „kartą praw podstawowych”), w szczególności art. 7, 8 i 52 tej karty?

2) W szczególności:

- a) Czy art. 3 pkt 9 dyrektywy 2016/681 w związku z załącznikiem II do tej dyrektywy w zakresie, w jakim regulują, iż pojęcie „poważnej przestępczości” w rozumieniu dyrektywy 2016/681 oznacza przestępstwa wymienione w załączniku II do tej dyrektywy, które na mocy prawa krajowego państwa członkowskiego podlegają karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu polegającemu na pozbawieniu wolności o maksymalnym wymiarze co najmniej trzech lat, jest z uwzględnieniem wymogów wystarczającej określoności i proporcjonalności zgodny z art. 7 i 8 karty?
 - b) Czy podlegające przekazywaniu dane dotyczące przelotu pasażera (zwane dalej „danymi PNR”) w zakresie, w jakim dotyczą imienia i nazwiska (imion i nazwisk) (art. 8 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z pkt 4 załącznika I do dyrektywy 2016/681), programów lojalnościowych (art. 8 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z pkt 8 załącznika I do dyrektywy 2016/681) oraz wpisów uwag ogólnych w wolnym polu tekstowym (art. 8 ust. 1 zdanie pierwsze w związku z pkt 12 załącznika I do dyrektywy 2016/681), są na tyle wystarczająco określone, żeby usprawiedliwić ingerencję w prawa przewidziane w art. 7 i 8 karty praw podstawowych?
 - c) Czy zgodne z art. 7 i 8 karty praw podstawowych oraz celem dyrektywy 2016/681 jest to, że poza danymi dotyczącymi pasażerów zbierane są także dane podmiotów trzecich, np. biur podróży/agencji turystycznych (pkt 9 załącznika I do dyrektywy 2016/681), opiekunów osób małoletnich (pkt 12 załącznika I do dyrektywy 2016/681) i innych podróżnych wymienionych w PNR (pkt 17 załącznika I do dyrektywy 2016/681)?
 - d) Czy dyrektywa 2016/681 w zakresie, w jakim zgodnie z jej przepisami przekazywane, przetwarzane i zatrzymywane są dane PNR pasażerów małoletnich, jest zgodna z art. 7, 8 i 24 karty praw podstawowych?
 - e) Czy art. 8 ust. 2 dyrektywy 2016/681 w związku z pkt 18 załącznika I do dyrektywy 2016/681, zgodnie z którym dane API podlegają przekazaniu przez przewoźnika lotniczego do JIP w państwie członkowskim także wtedy, gdy są identyczne z danymi PNR, jest, przy uwzględnieniu zasady minimalizacji danych, zgodny z art. 8 i 52 karty praw podstawowych?
 - f) Czy art. 6 ust. 4 dyrektywy 2016/681 jako podstawa prawna dla określenia kryteriów, według których porównywane są dane (tzw. wzorów), stanowi wystarczającą podstawę prawną przewidzianą ustawą w rozumieniu art. 8 ust. 2 i art. 52 karty praw podstawowych oraz art. 16 ust. 2 TFUE?
 - g) Czy art. 12 dyrektywy 2016/681 ogranicza ingerencję w art. 7 i 8 karty praw podstawowych do tego, co jest absolutnie konieczne, skoro przekazywane dane są przechowywane przez JIP w państwach członkowskich przez pięć lat?
 - h) Czy depersonalizacja na podstawie art. 12 ust. 2 dyrektywy 2016/681 prowadzi do zmniejszenia ilości danych osobowych do poziomu wymaganego na podstawie art. 8 i 52 karty praw podstawowych, skoro w jej przypadku chodzi o nic innego, jak tylko o możliwość do odwrócenia w każdym czasie pseudonimizację?
 - i) Czy art. 7, 8 i 47 karty praw podstawowych należy interpretować w ten sposób, że wymagają one, by pasażerowie, których dane zostały ponownie ujawnione w trakcie przetwarzania danych PNR (art. 12 ust. 3 dyrektywy 2016/681), zostali o tym poinformowani i w ten sposób uzyskali możliwość poddania ujawnienia danych kontroli sądowej?
- 3) Czy art. 11 dyrektywy 2016/681 w zakresie, w jakim pozwala na przekazywanie danych PNR państwom trzecim, które nie zapewniają odpowiedniego poziomu ochrony danych, jest zgodny z art. 7 i 8 karty praw podstawowych?
- 4) Czy art. 6 ust. 4 zdanie czwarte dyrektywy 2016/681 zapewnia wystarczającą ochronę przed przetwarzaniem szczególnych kategorii danych osobowych w rozumieniu art. 9 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679^(?) z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1; zwanego dalej „RODO”) i art. 10 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/680^(?) z dnia 27 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 1; zwanej dalej „dyrektywą 2016/680”), w sytuacji gdy w wolnym polu tekstowym „Uwagi ogólne” (pkt 12 załącznika I do dyrektywy 2016/681) mogą zostać wpisane przykładowo informacje o preferencjach dotyczących posiłków, które pozwalają na wyciągnięcie wniosków dotyczących takich szczególnych kategorii danych osobowych?

5) Czy w zgodzie z art. 13 RODO pozostaje sytuacja, w której pasażerowie są informowani przez przewoźnika lotniczego na jego stronie internetowej wyłącznie o krajowej ustawie transponującej dyrektywę {tu: Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 (Fluggastdatengesetz – FlugDaG) [ustawa o przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera w celu transpozycji dyrektywy (UE) 2016/681 (ustawa o danych dotyczących przelotu pasażera)] z dnia 6 czerwca 2017 r., BGBl. I s. 1484, zwana dalej „FlugDaG”)?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwom terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/679 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych i w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia dyrektywy 95/46/WE (ogólne rozporządzenie o ochronie danych) (Dz.U. 2016, L 119, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2016/680 z dnia 27 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez właściwe organy do celów zapobiegania przestępczości, prowadzenia postępowań przygotowawczych, wykrywania i ścigania czynów zabronionych i wykonywania kar, w sprawie swobodnego przepływu takich danych oraz uchyłającej decyzję ramową Rady 2008/977/WSiSW (Dz.U. 2016, L 119, s. 89).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Finanzgericht Hamburg
(Niemcy) w dniu 7 maja 2020 r. – C.E. Roeper GmbH / Hauptzollamt Hamburg**

(Sprawa C-216/20)

(2020/C 279/40)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Finanzgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: C.E. Roeper GmbH

Strona pozwana: Hauptzollamt Hamburg

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy noty wyjaśniające do podpozycji 1521 9099 (¹) Nomenklatury Scalonej (²) znajdują zastosowanie w zakresie, w jakim posługują się wyrażeniem „wytapiany”?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi przeczącej na pytanie pierwsze: czy pojęcie „surowy” w rozumieniu podpozycji 1521 9091 Nomenklatury Scalonej należy interpretować w ten sposób, że wosk pszczeli, który został wytopiony w kraju wywozu i z którego w trakcie wytapiania zostały mechanicznie usunięte materiały obce, przy czym materiały obce nadal pozostają w tym wosku, należy klasyfikować do tej podpozycji?

(¹) Noty wyjaśniające do Nomenklatury Scalonej Unii Europejskiej (Dz.U. 2019, C 119, s. 1)

(²) Rozporządzenie Rady (EWG) nr 2658/87 z dnia 23 lipca 1987 r. w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 1987, L 256, s. 1) w brzmieniu rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2019/1776 z dnia 9 października 2019 r. zmieniającego załącznik I do rozporządzenia Rady (EWG) nr 2658/87 w sprawie nomenklatury taryfowej i statystycznej oraz w sprawie Wspólnej Taryfy Celnej (Dz.U. 2019, L 280, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Ufficio del Giudice di Pace di
Lanciano (Włochy) w dniu 28 maja 2020 r. – XX / OO**

(Sprawa C-220/20)

(2020/C 279/41)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Ufficio del Giudice di Pace di Lanciano

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: XX

Strona pozwana: OO

Interwient: WW

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 2, art. 4 ust. 3, art. 6 ust. 1 i art. 9 TUE, art. 67 ust. 1 i 4, art. 81 i 82 TFUE w związku z art. 1, 6, 20, 21, 31, 34, 45 i 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej stoją na przeszkodzie obowiązywaniu przepisów prawa krajowego, takich jak art. 42, 83 i 87 dekretu z mocą ustawy nr 18/2020 z dnia 17 marca 2020 r., uchwała Rady Ministrów z dnia 31 stycznia 2020, które wprowadzają na okres sześciu miesięcy do dnia 31 lipca 2020 r. stan wyjątkowy z powodów sanitarnych, art. 14 i 263 dekretu z mocą ustawy nr 34/2020 z dnia 19 maja 2020 r., które stosowane łącznie przedłużają stan wyjątkowy z powodu Covid-19 oraz paraliż cywilnego i karnego wymiaru sprawiedliwości i działalności administracyjnej włoskich organów sądowych do dnia 31 stycznia 2021 r., naruszając ustanowioną w przepisach krajowych niezawisłość sądu odsyłającego oraz prawo do rzetelnego procesu, a także związane z tym prawa godności ludzkiej, wolności i bezpieczeństwa, równości wobec prawa, niedyskryminacji, równych i sprawiedliwych warunków pracy, dostępu do świadczeń zabezpieczenia społecznego, swobody przemieszczania się i pobytu?

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Verwaltungsgericht
Wiesbaden (Niemcy) w dniu 27 maja 2020 r. – OC / Bundesrepublik Deutschland**

(Sprawa C-222/20)

(2020/C 279/42)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Verwaltungsgericht Wiesbaden

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: OC

Strona pozwana: Bundesrepublik Deutschland

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 21 i 67 ust. 2 TFUE należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się regulacji krajowej, która wskutek skorzystania z klauzuli upoważniającej z art. 2 ust. 1 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 (!) (zwanej dalej „dyrektywą 2016/681”) przewiduje także w odniesieniu do lotów wewnątrzunijnych, że przewoźnik lotniczy przekazuje liczne dane dotyczące wszystkich pasażerów, bez wyjątku, do JIP w państwach członkowskich, gdzie dane te – niezależnie od rezerwacji lotu – muszą być gromadzone bez konkretnej potrzeby i wykorzystywane do porównania z bazami danych i wzorami, a następnie zatrzymywane {tu: § 2 ust. 3 Gesetz über die Verarbeitung von Fluggastdaten zur Umsetzung der Richtlinie (EU) 2016/681 [ustawy o przetwarzaniu danych dotyczących przelotu pasażera w celu transpozycji dyrektywy (UE) 2016/681] z dnia 6 czerwca 2017 r. (BGBl. I s. 1484), zmienionej na mocy art. 2 ustawy z dnia 6 czerwca 2017 r. (BGBl. I s. 1484), zwanej dalej „FlugDaG”}?
- 2) Czy z art. 7 i 8 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą praw podstawowych”) wynika, że krajowe przepisy transponujące art. 3 pkt 9 w związku z załącznikiem II do dyrektywy 2016/681 (tu: § 4 ust. 1 FlugDaG) powinny wyczerpująco i jednoznacznie wymieniać właściwe krajowe przepisy karne regulujące czyny zabronione, o których mowa w dyrektywie 2016/681?

- 3) Czy art. 7 i 8 karty należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się regulacji krajowej państwa członkowskiego (tu: § 6 ust. 4 FlugDaG), która umożliwi organom tego państwa członkowskiego w zakresie, w jakim wykonują zadania związane ze ściganiem karnym, przetwarzanie przekazanych im danych PNR na inne cele niż zapobieganie przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości oraz ich wykrywanie, prowadzenie postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ściganie, jeżeli poczynione na tej podstawie ustalenia, w tym z uwzględnieniem dalszych informacji, dają podstawę do podejrzenia o popełnienie konkretnego innego przestępstwa?
- 4) Czy klauzula upoważniająca z art. 2 ust. 1 dyrektywy 2016/681, która umożliwi przyjęcie regulacji krajowej, zgodnie z którą dyrektywa 2016/681 może być stosowana także w odniesieniu do lotów wewnątrzunijnych (tu: § 2 ust. 3 FlugDaG) i która prowadzi do tego, że ma miejsce podwójne wewnątrzunijne zbieranie danych PNR (dane zbierają państwa rozpoczęcia i zakończenia podróży), jest przy uwzględnieniu zasady minimalizacji danych zgodna z art. 7 i 8 karty praw podstawowych?
- 5) W razie przyjęcia, że dyrektywa 2016/681 nie narusza żadnych przepisów wyższej rangi [zob. Verwaltungsgericht Wiesbaden (sąd administracyjny w Wiesbaden, Niemcy), postanowienie z dnia 13 maja 2020 r., sygn. akt 6 K 805/19. WI]:
- a) Czy art. 7 ust. 4 i 5 dyrektywy 2016/681 należy interpretować w ten sposób, że sprzeciwiają się regulacji krajowej państwa członkowskiego (tu: § 6 ust. 4 FlugDaG), która umożliwi organom tego państwa członkowskiego w zakresie, w jakim wykonują zadania związane ze ściganiem karnym, przetwarzanie przekazanych im danych PNR na inne cele niż zapobieganie przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości oraz ich wykrywanie, prowadzenie postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ściganie, jeżeli poczynione na tej podstawie ustalenia, w tym z uwzględnieniem dalszych informacji, dają podstawę do podejrzenia o popełnienie konkretnego innego przestępstwa (tzw. przyłów)?
- b) Czy zgodna z art. 7 ust. 2 dyrektywy 2016/681 jest praktyka państwa członkowskiego polegająca na umieszczeniu w wykazie właściwych organów zgodnie z art. 7 ust. 1 dyrektywy 2016/681 takiego organu [tu: Bundesamt für Verfassungsschutz (federalny urząd ochrony konstytucji, Niemcy)], który zgodnie z prawem krajowym [tu: § 5 ust. 1 w związku z § 3 ust. 1 Gesetz über die Zusammenarbeit des Bundes und der Länder in Angelegenheiten des Verfassungsschutzes und das Bundesamt für Verfassungsschutz (ustawa o współpracy federacji i krajów związkowych w sprawach ochrony konstytucji i o federalnym urzędzie ochrony konstytucji)] wskutek obowiązywania wewnątrz krajowej zasady podziału kompetencji nie dysponuje uprawnieniami policyjnymi?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/681 z dnia 27 kwietnia 2016 r. w sprawie wykorzystywania danych dotyczących przelotu pasażera (danych PNR) w celu zapobiegania przestępstwu terrorystycznym i poważnej przestępczości, ich wykrywania, prowadzenia postępowań przygotowawczych w ich sprawie i ich ścigania (Dz.U. 2016, L 119, s. 132).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Sø- og Handelsretten (Dania)
w dniu 29 maja 2020 r. – Merck Sharp & Dohme B.V., Merck Sharp & Dohme Corp., MSD
DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER
A/S i H. Lundbeck A/S / Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S, 2CARE4 ApS**

(Sprawa C-224/20)

(2020/C 279/43)

Język postępowania: duński

Sąd odsyłający

Sø- og Handelsretten

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Merck Sharp & Dohme BV, Merck Sharp & Dohme Corp., MSD DANMARK ApS, MSD Sharp & Dohme GmbH, Novartis AG, FERRING LÆGEMIDLER A/S i H. Lundbeck A/S

Strona pozwana: Abacus Medicine A/S, Paranova Danmark A/S I 2CARE4 ApS

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE (¹) o znakach towarowych i art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE (²) w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się dalszemu obrotowi produktem leczniczym przepakowanym przez importera równoległego do nowego opakowania zewnętrznego, na którym ponownie umieszczono ten znak towarowy, jeżeli

- (i) importer może uzyskać opakowanie, które można wprowadzić do obrotu, i faktyczny dostęp do rynku państwa członkowskiego przywozu poprzez naruszenie oryginalnego opakowania zewnętrznego w celu umieszczenia nowych etykiet na opakowaniu wewnętrznym lub zastąpienia ulotki dołączanej do opakowania, a następnie ponownego zaplombowania oryginalnego opakowania zewnętrznego nowym elementem służącym sprawdzeniu, czy opakowanie zostało naruszone, zgodnie z art. 47a dyrektywy 2001/83/WE⁽³⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. o produktach leczniczych (w brzmieniu zmienionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE⁽⁴⁾) i art. 16 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/161⁽⁵⁾ w sprawie zabezpieczeń umieszczanych na opakowaniach produktów leczniczych?
- (ii) importer nie może uzyskać opakowania, które można wprowadzić do obrotu, i faktycznego dostępu do rynku państwa członkowskiego przywozu poprzez naruszenie oryginalnego opakowania zewnętrznego w celu umieszczenia nowych etykiet na opakowaniu wewnętrznym lub zastąpienia ulotki dołączanej do opakowania, a następnie ponownego zaplombowania oryginalnego opakowania zewnętrznego nowym elementem służącym sprawdzeniu, czy opakowanie zostało naruszone, zgodnie z art. 47a dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. o produktach leczniczych (w brzmieniu zmienionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE) i art. 16 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/161 w sprawie zabezpieczeń umieszczanych na opakowaniach produktów leczniczych?
- 2) Czy dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o produktach leczniczych (w brzmieniu zmienionym dyrektywą 2011/62/UE), w tym w szczególności art. 47a i art. 54 lit. o), należy interpretować w ten sposób, że nowy element służący sprawdzeniu, czy opakowanie zostało naruszone (element uniemożliwiający naruszenie opakowania), umieszczony na oryginalnym opakowaniu produktów leczniczych (w związku z dodatkowym etykietowaniem po otwarciu opakowania w taki sposób, że oryginalny element uniemożliwiający naruszenie opakowania został zakryty lub usunięty całkowicie lub częściowo), w rozumieniu art. 47a ust. 1 lit. b) „[jest] zabezpieczeni[em] równoważny[m] pod względem możliwości weryfikacji autentyczności, identyfikacji oraz dostarczenia dowodów w przypadku naruszeń tego produktu leczniczego” oraz w rozumieniu art. 47a ust. 1 lit. b) pkt ii) „równie skutecznie umożliwi[a] weryfikację autentyczności i identyfikację produktów leczniczych oraz dostarczanie dowodów naruszeń produktów leczniczych”, jeżeli na opakowaniu produktów leczniczych a) znajdują się widoczne znaki świadczące o tym, że oryginalny element uniemożliwiający naruszenie opakowania został naruszony, lub b) można to stwierdzić, dotykając produktu, w tym
- (i) poprzez obowiązkową weryfikację integralności elementu uniemożliwiającego naruszenie opakowania przeprowadzaną przez producentów, hurtowników, farmaceutów i osoby uprawnione lub upoważnione do dostawy produktów leczniczych dla ludności (zobacz art. 54a ust. 2) lit. d) dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE oraz art. 10 lit. b) i art. 25 i 30 rozporządzenia delegowanego Komisji 2016/161) lub
- (ii) po otwarciu opakowania produktów leczniczych na przykład przez pacjenta?
- 3) W przypadku udzielenia na pytanie drugie odpowiedzi przeczącej:
- Czy art. 15 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE o znakach towarowych, art. 15 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej oraz art. 36 i 34 TFUE należy wówczas interpretować w ten sposób, że przepakowywanie do nowego opakowania zewnętrznego jest obiektywnie niezbędne dla faktycznego dostępu do rynku państwa przywozu, jeżeli importer równoległy nie ma możliwości umieszczenia dodatkowej etykiety i ponownego zaplombowania oryginalnego opakowania zgodnie z art. 47a dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. o produktach leczniczych (w brzmieniu zmienionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE), tj. w taki sposób, aby na opakowaniu produktów leczniczych (a) nie było widocznych znaków świadczących o tym, że oryginalny element uniemożliwiający naruszenie opakowania został naruszony, ani (b) nie można było tego stwierdzić, dotykając produktu, jak opisano to w pytaniu drugim, w sposób niezgodny z art. 47a?
- 4) Czy dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o produktach leczniczych (w brzmieniu zmienionym dyrektywą Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE) i rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/161 w związku z art. 34 i 36 TFUE oraz art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE o znakach towarowych należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie [w Danii: Lægemiddelstyrelsen (agencja leków)] jest uprawnione do określania wytycznych, zgodnie z którymi co do zasady należy przepakowywać produkty lecznicze do nowego opakowania zewnętrznego, a jedynie na wniosek, w wyjątkowych przypadkach (na przykład kiedy zaopatrzenie w produkt leczniczy jest zagrożone), można zezwolić na dodatkowe etykietowanie i ponowne plombowanie poprzez umieszczenie na oryginalnym opakowaniu zewnętrznym nowych zabezpieczeń, czy też wydanie takich wytycznych przez państwo członkowskie i ich przestrzeganie stoją w sprzeczności z art. 34 i 36 TFUE lub art. 47a dyrektywy 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady o produktach leczniczych i art. 16 rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2016/161?

- 5) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE o znakach towarowych i art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej w związku z art. 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepakowywanie do nowego opakowania zewnętrznego przez importera równoległego zgodnie z wytycznymi określonymi przez państwo członkowskie, o których mowa w pytaniu czwartym, należy uznać za niezbędne w rozumieniu orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej,
- (i) jeżeli takie wytyczne są zgodne z art. 34 i 36 TFUE oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym przywozów równoległych produktów leczniczych?
- (ii) jeżeli takie wytyczne są niezgodne z art. 34 i 36 TFUE oraz orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dotyczącym przywozów równoległych produktów leczniczych?
- 6) Czy art. 34 i 36 TFUE należy interpretować w ten sposób, że przepakowywanie produktu leczniczego do nowego opakowania zewnętrznego musi być obiektywnie niezbędne dla faktycznego dostępu do rynku państwa przywozu, nawet jeśli importer równoległy nie umieścił ponownie na opakowaniu oryginalnego znaku towarowego (nazwy produktu), umieszczając zamiast niego na nowym opakowaniu zewnętrznym nazwę produktu, która nie zawiera znaku towarowego produktu właściciela znaku towarowego („de-branding“)?
- 7) Czy art. 15 ust. 2 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2015/2436/UE o znakach towarowych i art. 15 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady 2017/1001/UE w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej należy interpretować w ten sposób, że właściciel znaku towarowego może sprzeciwić się dalszemu obrotowi produktem leczniczym, który importer równoległy przepakował do nowego opakowania zewnętrznego, jeżeli importer równoległy ponownie umieścił na nim wyłącznie znak towarowy danego produktu właściciela znaku towarowego, ale nie umieścił na nim ponownie innych znaków towarowych lub informacji handlowych, które właściciel znaku towarowego umieścił na oryginalnym opakowaniu zewnętrznym?

- (¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2015/2436 z dnia 16 grudnia 2015 r. mająca na celu zbliżenie ustawodawstw państw członkowskich odnoszących się do znaków towarowych (Dz.U. 2015, L 336, s. 1).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001 z dnia 14 czerwca 2017 r. w sprawie znaku towarowego Unii Europejskiej (Dz.U. 2017, L 154, s. 1).
- (³) Dyrektywa 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 6 listopada 2001 r. w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2001, L 311, S. 67).
- (⁴) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2011/62/UE z dnia 8 czerwca 2011 r. zmieniająca dyrektywę 2001/83/WE w sprawie wspólnotowego kodeksu odnoszącego się do produktów leczniczych stosowanych u ludzi – w zakresie zapobiegania wprowadzaniu sfałszowanych produktów leczniczych do legalnego łańcucha dystrybucji (Dz.U. 2011, L 174, s. 74).
- (⁵) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2016/161 z dnia 2 października 2015 r. uzupełniające dyrektywę 2001/83/WE Parlamentu Europejskiego i Rady przez określenie szczegółowych zasad dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na opakowaniach produktów leczniczych stosowanych u ludzi (Dz.U. 2016, L 32, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesarbeitsgericht
Berlin-Brandenburg (Niemcy) w dniu 3 czerwca 2020 r. – NP/ Daimler AG**

(Sprawa C-232/20)

(2020/C 279/44)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesarbeitsgericht Berlin-Brandenburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: NP

Strona pozwana: Daimler AG, Mercedes-Benz Werk Berlin

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy należy uznać, że skierowanie pracownika tymczasowego do przedsiębiorstwa użytkownika przestaje mieć charakter „tymczasowy” w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2008/104 (¹), jeżeli praca jest wykonywana na stanowisku, które ma charakter stały i nie jest zajmowane w zastępstwie pracownika?

- 2) Czy należy uznać, że skierowanie pracownika tymczasowego na okres nieprzekraczający 55 miesięcy nie jest „tymczasowe” w rozumieniu art. 1 dyrektywy 2008/104?
- 3) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze lub drugie powstają następujące dodatkowe pytania:
- 3.1. Czy pracownikowi tymczasowemu przysługuje roszczenie o nawiązanie stosunku pracy z przedsiębiorstwem użytkownikiem, nawet jeśli prawo krajowe nie przewiduje takiej sankcji przed dniem 1 kwietnia 2017 r.?
- 3.2. Czy przepis krajowy, taki jak § 19 ust. 2 Arbeitnehmerüberlassungsgesetz (niemieckiej ustawy w sprawie zasad kierowania do pracy tymczasowej), jest sprzeczny z art. 1 dyrektywy 2008/104, jeżeli po raz pierwszy od dnia 1 kwietnia 2017 r. ustanawia on maksymalny indywidualny okres skierowania wynoszący 18 miesięcy, lecz wyraźnie nie uwzględnia okresów poprzedzających skierowanie, gdyby przy uwzględnieniu tych wcześniejszych okresów skierowanie należało uznać za niemające charakteru „tymczasowego”?
- 3.3. Czy rozszerzenie indywidualnego maksymalnego okresu skierowania może zostać pozostawione uznaniu stron układu zbiorowego pracy? W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej: czy dotyczy to również tych stron układu zbiorowego pracy, które są właściwe nie w zakresie stosunku pracy danego pracownika tymczasowego, lecz w zakresie sektora przedsiębiorstwa użytkownika?

(¹) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/104/WE z dnia 19 listopada 2008 r. w sprawie pracy tymczasowej (Dz.U. 2008, L 327, s. 9).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Högsta förvaltningsdomstolen (Szwecja) w dniu 9 czerwca 2020 r. – Skatteverket / Skellefteå Industrihus Aktiebolag

(Sprawa C-248/20)

(2020/C 279/45)

Język postępowania: szwedzki

Sąd odsyłający

Högsta förvaltningsdomstolen

Strony w postępowaniu głównym

Strona wnosząca odwołanie: Skatteverket

Druga strona postępowania: Skellefteå Industrihus Aktiebolag

Pytania prejudycjalne

Czy zgodna z dyrektywą VAT (¹), w szczególności z jej art. 137, 168, 184–187, 189 i 192, jest sytuacja, w której właściciel nieruchomości, który skorzystał z opcji opodatkowania w związku z wzniesieniem budynku i który odliczył podatek naliczony w związku z nabyciem dotyczącym projektu budowlanego, musi natychmiast zwrócić całkowitą kwotę podatku naliczonego, powiększoną o odsetki, z tej przyczyny, że zobowiązanie podatkowe wygasa na skutek zaprzestania realizacji projektu budowlanego przed ukończeniem budynku, a co za tym idzie nie dochodzi do rozpoczęcia wynajmu?

(¹) Dyrektywa Rady 2006/112/WE w sprawie wspólnego systemu podatku od wartości dodanej (Dz.U. 2006, L 347, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – CY / Eurowings GmbH

(Sprawa C-252/20)

(2020/C 279/46)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: CY

Strona pozwana: Eurowings GmbH

Pytania prejudycjalne

1. Czy wynikające z art. 7 rozporządzenia nr 261/2004⁽¹⁾ prawo do odszkodowania przysługuje także wtedy, gdy pasażer ze względu na stosunkowo niewielkie opóźnienie przylotu nie zdążył na lot łączony i w wyniku tego przybył do miejsca docelowego z opóźnieniem, wynoszącym co najmniej trzy godziny, jednak oba loty obsługiwane były przez różnych przewoźników lotniczych, przy czym rezerwacji nie dokonano za pośrednictwem pozwanego w postępowaniu głównym przewoźnika lotniczego obsługującego pierwszy odcinek podróży?

2. W przypadku udzielenia na pytanie pierwsze odpowiedzi twierdzącej:

Czy przewoźnik lotniczy, który faktycznie wykonuje opóźniony lot na pierwszym odcinku podróży, jest „obsługującym przewoźnikiem lotniczym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004, czy też „obsługującym przewoźnikiem lotniczym” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004 jest przewoźnik lotniczy wykonujący punktualny lot na drugim odcinku podróży, za którego pośrednictwem zarezerwowano oba loty?

3. Na wypadek stwierdzenia, że obu przewoźników lotniczych należy uznać za „obsługujących przewoźników lotniczych” w rozumieniu art. 5 ust. 1 lit. c), art. 7 ust. 1 rozporządzenia (WE) 261/2004:

Czy pasażer może wówczas wybrać, do którego z dwóch przewoźników lotniczych wystąpi z roszczeniem?

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Commissione Tributaria Regionale del Lazio (Włochy) w dniu 10 czerwca 2020 r. – Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Gaeta / Punto Nautica Srl

(Sprawa C-255/20)

(2020/C 279/47)

Język postępowania: włoski

Sąd odsyłający

Commissione Tributaria Regionale del Lazio

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Agenzia delle dogane e dei monopoli – Ufficio delle dogane di Gaeta

Strona przeciwna: Punto Nautica Srl

Pytanie prejudycjalne

Czy wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej wydany w sprawie C-82/12 oraz art. 3 ust. 2 dyrektywy Rady 92/12/EWG⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że stoją one na przeszkodzie obowiązywaniu włoskich przepisów, takich jak art. 17 dekretu ustawodawczego nr 398/1990 z dnia 21 grudnia 1990 r. i art. 3 ust. 1 ustawy regionu Lacjum [...] nr 19/2011, które wydają się wprowadzać podatek regionalny od paliwa silnikowego, mimo iż nie posiada on wymaganego przez cytowaną dyrektywę wspólnotową „szczególnego celu”?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 92/12/EWG z dnia 25 lutego 1992 r. w sprawie ogólnych warunków dotyczących wyrobów objętych podatkiem akcyzowym, ich przechowywania, przepływu oraz kontrolowania (Dz.U. 1992, L 76, s. 1).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Wyrchowen administratiwen syd (Bułgaria) w dniu 9 czerwca 2020 r. – „Viva Telecom Bulgaria” EOOD / Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” – Sofia

(Sprawa C-257/20)

(2020/C 279/48)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Wyrchowen administratiwen syd

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: „Viva Telecom Bulgaria” EOOD

Strona przeciwna: Direktor na direkcija „Obżałwane i danyczno-osiguritelna praktika” – Sofia

Pytania prejudycjalne

- 1 Czy zasada proporcjonalności określona w art. 5 ust. 4 i art. 12 lit. b) Traktatu o Unii Europejskiej i prawo do skutecznej ochrony sądowej określone w art. 47 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej dopuszczają uregulowanie krajowe takie jak art. 16 ust. 2 pkt 3 Zakon za korporatiwno podochno oblagane (ustawy o podatku dochodowym od osób prawnych, zwanej dalej „ZKPO”)?
- 2 Czy płatności odsetek określone w art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy Rady 2003/49/WE⁽¹⁾ [z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich] stanowią podział zysku, do którego ma zastosowanie art. 5 dyrektywy Rady 2011/96/WE [z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich] (2)?
- 3 Czy do płatności w ramach nieoprocentowanej pożyczki z 60-letnim terminem spłaty po zawarciu umowy, objętej art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/49/WE, mają zastosowanie uregulowania zawarte w art. 1 ust. 1 lit. b), art. 1 ust. 3 i art. 5 dyrektywy 2011/96/WE?
- 4 Czy art. 49 i art. 63 ust. 1 i 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, art. 1 ust. 1 lit. b), art. 1 ust. 3 i art. 5 dyrektywy 2011/96/WE oraz art. 4 ust. 1 lit. d) dyrektywy 2003/49/WE dopuszczają uregulowanie krajowe takie jak art. 195 ust. 1, art. 200 ust. 2 ZKPO i art. 200a ust. 1 oraz art. 200a ust. 5 pkt 4 ZKPO (uchylony) w brzmieniu obowiązującym od dnia 1.1.2011 R. do dnia 1.1.2015 R., a także art. 195 ust. 1, art. 195 ust. 6 pkt 3 i art. 195 ust. 11 pkt 4 ZKPO w brzmieniu obowiązującym po dniu 1.1.2015 R. oraz praktykę podatkową, w ramach której opodatkowaniu podatkiem u źródła podlegają niezapłacone odsetki od pożyczki nieoprocentowanej udzielonej przez spółkę dominującą z siedzibą w innym państwie członkowskim krajowej spółce, z 60-letnim terminem płatności od dnia 22.11.2013 R.?
- 5 Czy art. 3 ust. 1 lit. h)–j), art. 5 ust. 1 lit. a) i b), art. 7 ust. 1 i art. 8 dyrektywy Rady 2008/7/WE⁽³⁾ z dnia 12 lutego 2008 r. dotyczącej podatków pośrednich od gromadzenia kapitału dopuszczają uregulowania krajowe takie jak art. 16 ust. 1, art. 16 ust. 2 pkt 3 i art. 195 ust. 1 ZKPO, odnoszące się do opodatkowania podatkiem u źródła fikcyjnego dochodu z odsetek określonych w odniesieniu do pożyczki nieoprocentowanej udzielonej krajowej spółce przez spółkę z innego państwa członkowskiego będącą jednoosobowym właścicielem kapitału pożyczkobiorcy?
- 6 Czy transpozycja dyrektywy 2003/49/WE w 2011 r. – przed upływem okresu przejściowego określonego w załączniku VI, rozdział „Polityka podatkowa”, pkt 3 aktu i protokołu Traktatu o przystąpieniu Republiki Bułgarii i Rumunii – do art. 200 ust. 2, art. 200a ust. 1 i art. 200a ust. 5 pkt 4 ZKPO z określoną 10 % stawką podatkową, zamiast przewidzianej w akcie i protokole do traktatu o przystąpieniu maksymalnej 5 % stawki podatkowej, narusza zasadę pewności prawa i ochrony uzasadnionych oczekiwań?

(1) Dyrektywa Rady 2003/49/WE z dnia 3 czerwca 2003 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania stosowanego do odsetek oraz należności licencyjnych między powiązаныmi spółkami różnych państw członkowskich, Dz.U. 2003, L 157, s. 49.

(2) Dyrektywa Rady 2011/96/UE z dnia 30 listopada 2011 r. w sprawie wspólnego systemu opodatkowania mającego zastosowanie w przypadku spółek dominujących i spółek zależnych różnych państw członkowskich, Dz.U. 2011, L 345, s. 8.

(3) Dz.U. 2008, L 46, s. 11.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Rajonen syd Łukowit (Bułgaria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – VB / Główna direkcija „Pożarna bezopasnost i zasztita na naselenieto” kym Ministerstwo na wytresznite raboti

(Sprawa C-262/20)

(2020/C 279/49)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Rajonen syd Łukowit

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: VB

Strona pozwana: Główna direkcija „Pożarna bezopasnost i zasztita na naselenieto” kym Ministerstwo na wytresznite raboti

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy skuteczna ochrona określona w art. 12 lit. a) dyrektywy 2003/88/WE ⁽¹⁾ [Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy] wymaga, by zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej policjantów i strażaków był krótszy od określonego zwykłego wymiaru czasu pracy w porze dziennej?
- 2) Czy zasada równego traktowania określona w art. 20 i 31 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej wymaga, by określony w prawie krajowym zwykły siedmiogodzinny wymiar czasu pracy w porze nocnej pracowników w sektorze prywatnym miał zastosowanie również do pracowników w sektorze publicznym, w tym do policjantów i strażaków?
- 3) Czy skuteczne osiągnięcie celu określonego w motywie ósmym preambuły dyrektywy 2003/88/WE – związanego z ograniczeniem wymiaru czasu pracy w porze nocnej – wymaga wyraźnego wskazania w krajowym uregulowaniu, jaki jest zwykły wymiar czasu pracy w porze nocnej, w tym w wypadku osób zatrudnionych w sektorze publicznym?

⁽¹⁾ Dyrektywa 2003/88/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 4 listopada 2003 r. dotycząca niektórych aspektów organizacji czasu pracy, Dz.U. 2003, L 299, s. 9.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgerichts Korneuburg (Austria) w dniu 15 czerwca 2020 r. – Airhelp Limited/ Laudamotion GmbH

(Sprawa C-263/20)

(2020/C 279/50)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: Airhelp Limited

Strona pozwana: Laudamotion GmbH

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 5 ust. 1 lit. c) i art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾ Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (zwanego dalej „rozporządzeniem nr 261/2004”) należy interpretować w ten sposób, że pasażerowi przysługuje prawo do odszkodowania, jeżeli godzina odlotu została przełożona z pierwotnie planowanej godziny 14:40 na godzinę 08:25 tego samego dnia?

- 2) Czy art. 5 ust. 1 lit. c) tiret od pierwszego do trzeciego [ppkt (i)-(iii)] rozporządzenia nr 261/2004 należy interpretować w ten sposób, że badanie, czy pasażer został poinformowany przed odwołaniem lotu, należy przeprowadzić wyłącznie na podstawie tego przepisu i że stoi on na przeszkodzie stosowaniu przepisów krajowych dotyczących doręczenia oświadczeń, które zostały przyjęte celem transpozycji dyrektywy 2000/31/WE^(?) Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywy o handlu elektronicznym, zwanej dalej „dyrektywą 2000/31/WE”) i przewidują fikcję doręczenia?
- 3) Czy art. 5 ust. 1 lit. c) tiret od pierwszego do trzeciego [ppkt (i)-(iii)] rozporządzenia nr 261/2004 i art. 11 dyrektywy 2000/31/WE należy interpretować w ten sposób, że w przypadku dokonania przez pasażera rezerwacji lotu za pośrednictwem platformy rezerwacyjnej, w sytuacji gdy pasażer podał swój numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej, lecz platforma rezerwacyjna przekazała przewoźnikowi lotniczemu numer telefonu oraz adres poczty elektronicznej wygenerowany automatycznie przez platformę rezerwacyjną, doręczenie zawiadomienia o przełożeniu lotu na wcześniej automatycznie wygenerowany adres poczty elektronicznej należy uznać za poinformowanie lub też doręczenie zawiadomienia o przełożeniu lotu na wcześniej, nawet jeżeli platforma rezerwacyjna nie przekazała zawiadomienia przewoźnika lotniczego pasażerowi albo przekazała je z opóźnieniem?

(¹) Rozporządzenie (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

(²) Dyrektywa 2000/31/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 8 czerwca 2000 r. w sprawie niektórych aspektów prawnych usług społeczeństwa informacyjnego, w szczególności handlu elektronicznego w ramach rynku wewnętrznego (dyrektywa o handlu elektronicznym) (Dz.U. 2000, L 178, s. 1).

**Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Landesgericht Korneuburg
(Austria) w dniu 18 czerwca 2020 r. – AG i in. / Austrian Airlines AG**

(Sprawa C-270/20)

(2020/C 279/51)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Landesgericht Korneuburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: AG, MG, HG, osoby małoletnie reprezentowane przez przedstawiciela ustawowego

Strona pozwana: Austrian Airlines AG

Pytanie prejudycjalne

Czy art. 7 ust. 2 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 261/2004⁽¹⁾ należy interpretować w ten sposób, że przewoźnik lotniczy może pomniejszyć wysokość odszkodowania, o którym mowa w art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia, również wtedy, kiedy wskutek odwołania zarezerwowanego lotu oferuje się pasażerom lot alternatywny, w przypadku którego zarówno planowa godzina odlotu, jak i planowa godzina przylotu przypada 11 godzin i 55 minut przed odpowiednimi godzinami odwołanego lotu?

(¹) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – Komisja Europejska / Rada Unii Europejskiej**(Sprawa C-275/20)**

(2020/C 279/52)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Komisja Europejska (przedstawiciele: J.-F. Brakeland, M. Afonso i D. Schaffrin, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Rady (UE) 2020/470 ⁽¹⁾ z dnia 25 marca 2020 r. dotyczącej przedłużenia okresu obowiązywania uprawnienia dotyczącego koprodukcji audiowizualnych przewidzianego w art. 5 Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Wniesiona przez Komisję skarga o stwierdzenie nieważności dotyczy przedłużenia na okres trzech lat uprawnienia dotyczącego koprodukcji audiowizualnych producentów ze Strony UE i z Korei do korzystania z odpowiednich systemów na rzecz promowania lokalnych i regionalnych treści kulturowych, przewidzianego w art. 5 Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi a Republiką Korei.

Na poparcie swojej skargi Komisja podnosi jedyny zarzut.

Komisja uważa, że przyjmując za podstawę swojej decyzji art. 3 ust. 1 decyzji Rady (UE) 2015/2169 ⁽²⁾ z dnia 1 października 2015 r. w sprawie zawarcia Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony, a nie, zgodnie z propozycją Komisji, art. 218 ust. 6 TFUE, Rada oparła się na nieprzewidzianej w Traktacie o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE) wtórnej podstawie prawnej. W konsekwencji Rada naruszyła ustanowioną w art. 13 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej (TUE) zasadę kompetencji powierzonych oraz wypracowaną w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości zasadę równowagi instytucjonalnej.

⁽¹⁾ Decyzja Rady (UE) 2020/470 z dnia 25 marca 2020 r. dotycząca przedłużenia okresu obowiązywania uprawnienia dotyczącego koprodukcji audiowizualnych przewidzianego w art. 5 Protokołu w sprawie współpracy kulturalnej do Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony (Dz.U. 2020, L 101 s. 1).

⁽²⁾ Decyzja Rady (UE) 2015/2169 z dnia 1 października 2015 r. w sprawie zawarcia Umowy o wolnym handlu między Unią Europejską i jej państwami członkowskimi, z jednej strony, a Republiką Korei, z drugiej strony (Dz.U. 2015, L 307 s. 2).

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Amtsgericht Hamburg (Niemcy) w dniu 30 czerwca 2020 r. – EL i CP / Ryanair Designated Activity Company**(Sprawa C-287/20)**

(2020/C 279/53)

Język postępowania: niemiecki

Sąd odsyłający

Amtsgericht Hamburg

Strony w postępowaniu głównym

Strona powodowa: EL, CP

Strona pozwana: Ryanair Designated Activity Company

Pytania prejudycjalne

Czy zorganizowany przez związek zawodowy strajk pracowników obsługującego przewoźnika lotniczego stanowi „nadzwyczajną okoliczność” w rozumieniu art. 5 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 ⁽¹⁾?

Czy w tym względzie ma znaczenie okoliczność, czy w okresie poprzedzającym strajk były prowadzone negocjacje z organem (organami) reprezentującym(i) pracowników?

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiające wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylające rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1).

SĄD

Skarga wniesiona w dniu 28 maja 2020 r. – ACMO i in. / SRB

(Sprawa T-330/20)

(2020/C 279/54)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: ACMO Sàrl (Luksemburg, Luksemburg) i 69 innych skarżących (przedstawiciele: T. Soames, N. Chesaites, lawyers i R. East, solicitor)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności art. 2 decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji SRB/EES/2020/52 z dnia 17 marca 2020 r. ustalającej potencjalne przyznanie kompensaty akcjonistom i wierzycielom Banco Popular Español, S.A., na których sytuację miały wpływ przyjęte środki restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (zwanego dalej „zaskarżoną decyzją”;
- Stwierdzenie nieważności art. 1 zaskarżonej decyzji; albo
- Stwierdzenie nieważności art. 3 zaskarżonej decyzji; albo
- Alternatywnie, stwierdzenie nieważności całej decyzji;
- Obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że zaskarżona decyzja, a w szczególności ustalenie, że nie należy się żadna kompensata na podstawie art. 76 ust. 1 lit. e) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 ⁽¹⁾ @ (art. 2) na rzecz wierzycieli (w tym akcjonariuszy), jest obciążona oczywistymi błędami w ustaleniach i naruszeniami prawa, a tym samym narusza prawo własności skarżących. W szczególności skarżące podnoszą, że SRB popełniła oczywisty błąd w ustaleniu i dopuściła się oczywistych naruszeń prawa przyjmując zaskarżoną decyzję na podstawie sprawozdania z wyceny (sprawozdanie z wyceny 3) i „wyjaśnienia” załączonych do zaskarżonej decyzji, będących autorstwa Deloitte Réviseurs d’Entreprises (zwanego dalej „Deloitte”), w których stwierdzono, że skarżące nie odzyskaliby w żaden sposób wiarygodności, jeżeli Banco Popular wszedłby na drogę zwykłego postępowania upadłościowego w Hiszpanii.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że decyzja SRB o wyznaczeniu Deloitte do przeprowadzenia wyceny 3 była obciążona oczywistymi błędami w ustaleniach i oczywistymi naruszeniami prawa, ponieważ Deloitte nie spełniał podstawowego kryterium niezależności na podstawie art. 20 ust. 16 rozporządzenia (UE) 806/2014.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że SRB w niewłaściwy sposób oddelegowała uprawnienia decyzyjne na podstawie rozporządzenia (UE) 806/2014 na Deloitte z naruszeniem zasad ustalonych przez Unię w orzecznictwie w podobnej sprawie 9/56 Meroni ⁽²⁾.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).

⁽²⁾ Wyrok z dnia 13 czerwca 1958 r., *Meroni*/Wysoka Władza, 9/56, EU:C:1958:7.

Skarga wniesiona w dniu 27 maja 2020 r. – KI / eu-LISA**(Sprawa T-338/20)**

(2020/C 279/55)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* KI (przedstawiciele: adwokaci: L. Levi i M. Vandebussche)*Strona pozwana:* Europejska Agencja ds. Zarządzania Operacyjnego Wielkoskalowymi Systemami Informatycznymi w Przestrzeni Wolności, Bezpieczeństwa i Sprawiedliwości (eu-LISA)**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 15 lipca 2019 r. o przeniesieniu strony skarżącej z urzędu na inne stanowisko;
- w razie potrzeby, stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 17 lutego 2020 r. oddalającej zażalenie strony skarżącej;
- zasądzenie zadośćuczynienia za krzywdę szacowaną na 10 000 EUR oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca* podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, dotyczący niezgodnego z prawem charakteru decyzji dyrektora wykonawczego z dnia 25 czerwca 2019 r., potwierdzonej i uzupełnionej decyzją dyrektora wykonawczego z dnia 29 sierpnia 2019 r., ze względu na to, że narusza ona wymogi sprawiedliwego i przejrzystego porównania osiągnięć, zasadę niedyskryminacji, art. 41 karty praw podstawowych oraz interes służby.
2. Zarzut drugi, że decyzja o przeniesieniu z urzędu oczywiście narusza interes służby i zasadę obsadzania na równoważnym stanowisku.
3. Zarzut trzeci, dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym, obowiązku uzasadnienia i art. 41 karty praw podstawowych.
4. Zarzut czwarty, dotyczący naruszenia obowiązku dbałości i art. 31 ust. 2 karty praw podstawowych, art. 1e regulaminu pracowniczego oraz dyrektywy 2003/88/WE dotyczącej niektórych aspektów organizacji czasu pracy, a także naruszenia zasady niedyskryminacji.

Skarga wniesiona w dniu 11 czerwca 2020 r. – Net Technologies Finland / REA**(Sprawa T-358/20)**

(2020/C 279/56)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Net Technologies Finland Oy (Helsinki, Finlandia) (przedstawiciele: S. Pappas i N. Kyriazopoulou, lawyers)*Strona pozwana:* Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że i) Agencja Wykonawcza ds. Badań Naukowych naruszyła swoje zobowiązania umowne wynikające z umowy o grant FP7-SEC-2012-312484, zawartej w ramach siódmego programu ramowego w zakresie badań, rozwoju technologicznego i demonstracji, ii) roszczenie przedstawione w nocie debetowej nr 3242005872 dotyczącej zwrotu kwoty 171 342,97 EUR za nieuzasadniony wkład i w nocie debetowej nr 3242005825 dotyczącej zwrotu kwoty 17 134,30 EUR tytułem zryczałtowanego odszkodowania jest bezzasadne, oraz iii) odpowiednie koszty konsultantów wewnętrznych są kwalifikowalne; oraz o
- obciążenie strony pozwanej jej własnymi kosztami postępowania, a także kosztami poniesionymi przez stronę skarżącą w niniejszym postępowaniu.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący tego, że REA dokonała błędnej interpretacji przepisów dotyczących kwalifikowalności kosztów i nie wywiązała się ze swoich zobowiązań umownych, wystawiając zaskarżone noty debetowe, zważywszy na to, że koszty wewnętrznych konsultantów spełniały kryteria kwalifikowalności określone w umowie o grant, w związku z czym nie stanowią one podstawy jakiegokolwiek roszczenia o zwrot.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że REA nie wykonała umowy w dobrej wierze.
3. Zarzut trzeci dotyczący tego, że REA naruszyła zasadę proporcjonalności.

Skarga wniesiona w dniu 18 czerwca 2020 r. – KN / EKES

(Sprawa T-377/20)

(2020/C 279/57)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KN (przedstawiciele: adwokaci M. Casado García-Hirschfeld i M. Aboudi)

Strona pozwana: Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że niniejsza skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji z dnia 9 czerwca 2020 r., doręczonej w dniu 17 czerwca 2020 r.;
- nakazanie naprawienia krzywdy, której wymiar szacuje się na kwotę 200 000 EUR oraz naprawienia szkody oszacowanej na kwotę 50 000 EUR;
- obciążenie strony pozwanej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia praw proceduralnych oraz praw podstawowych do dobrej administracji i prawa do bycia wysłuchanym, jak również naruszenia zasady proporcjonalności.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady domniemania niewinności i zasady bezstronności.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady pewności zgodnie z paremią prawniczą „nulla poena sine lege” oraz zasady niedziałania prawa wstecz.

4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia zasady poufności postępowania dyscyplinarnego i informacji sądowych oraz oczywistego naruszenia gwarancji przyznanych na mocy rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu tych danych oraz uchylecia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. L 295, s. 39).

Skarga wniesiona w dniu 16 czerwca 2020 r. – OC (*) / Komisja

(Sprawa T-384/20)

(2020/C 279/58)

Język postępowania: grecki

Strony

Strona skarżąca: OC (*) (przedstawiciel: adwokat B. Christianos)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- zasądzenie od Komisji Europejskiej na rzecz skarżącej łącznej kwoty miliona stu tysięcy euro (1 100 000 EUR) tytułem zadośćuczynienia za krzywdę, jakiej miała doznać do tej pory, oraz
- obciążenie Komisji Europejskiej wszystkimi kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. W niniejszej skardze skarżąca wnosi, na podstawie art. 268 i art. 340 akapit drugi TFUE, o naprawienie krzywdy, jakiej miała doznać w wyniku bezprawnych działań i zaniechań Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) w następstwie opublikowania przez ten urząd komunikatu prasowego nr 13/2020, w którym bezprawnie rozpowszechniono dane osobowe i fałszywe informacje dotyczące skarżącej.
2. Zdaniem skarżącej, OLAF a) podając do publicznej wiadomości (w drodze rozpowszechnienia komunikatu prasowego wśród szerokiego kręgu odbiorców) dane osobowe skarżącej oraz b) rozpowszechniając nieprawdziwe i wprowadzające w błąd informacje w omawianym komunikacie prasowym, w sposób oczywisty naruszył przepisy przyznające prawa osobom prywatnym.
3. W szczególności swoim postępowaniem OLAF naruszył: przepisy art. 4 ust. 1 lit. a) i b), art. 5, 6 i 15 ust. 3 rozporządzenia 2018/1725 ⁽¹⁾, przepisy art. 10 ust. 5 i art. 9 ust. 1 rozporządzenia nr 883/2013 ⁽²⁾ oraz zasadę domniemania niewinności, prawo do dobrej administracji i zasadę proporcjonalności.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylecia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39)

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 883/2013 z dnia 11 września 2013 r. dotyczące dochodzeń prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) oraz uchylające rozporządzenie (WE) nr 1073/1999 Parlamentu Europejskiego i Rady i rozporządzenie Rady (Euratom) nr 1074/1999 (Dz.U. 2013, L 248, s. 1).

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – KO / Komisja**(Sprawa T-389/20)**

(2020/C 279/59)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* KO (przedstawiciele: adwokaci S. Rodrigues i A. Champetier)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji organu powołującego z dnia 18 października 2019 r. o nieprzyznaniu stronie skarżącej dodatku zagranicznego, a w razie potrzeby również decyzji z dnia 20 marca 2020 r., w której pozwana oddaliła zażalenie strony skarżącej złożone na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego oraz
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty*Na poparcie skargi strona skarżąca* podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 69 regulaminu pracowniczego i art. 4 ust. 1 i 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego.
2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia zasady dobrej administracji i obowiązku dbałości.

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Scandlines Danmark i Scandlines Deutschland / Komisja**(Sprawa T-390/20)**

(2020/C 279/60)

*Język postępowania: angielski***Strony***Strona skarżąca:* Scandlines Danmark ApS (Kopenhaga, Dania), Scandlines Deutschland GmbH (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciel: adwokat L. Sandberg-Mørch)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania***Strona skarżąca* wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.39078 – 2019/C (ex 2014/N) jaką Dania wdrożyła na rzecz Femern na rzecz projektowania i budowy Femern Fixed Link pomiędzy Danią a Niemcami;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. d) i e) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589 ⁽¹⁾, kwalifikując (i) wszystkie gwarancje państwowe i kredyty udzielone przez państwo na podstawie ustawy o budownictwie jako jednolity środek pomocy ad hoc; oraz (ii) zastrzyk kapitałowy, wszystkie gwarancje państwowe i kredyty udzielone przez państwo na mocy ustawy o planowaniu jako kolejny jednolity środek pomocy ad hoc, podczas gdy każdy kredyt udzielony przez państwo i każda gwarancja państwowa powinny stanowić odrębny środek pomocy ad hoc zgłaszany indywidualnie Komisji, w momencie gdy warunki każdego kredytu udzielonego przez państwo i każdej gwarancji państwowej zostaną uzgodnione pomiędzy Femern A/S a władzami duńskimi.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikat w sprawie projektów IPCEI ⁽²⁾, gdyż dopuściła się naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie, uznając pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Na zarzut ten składają się cztery argumenty:
 - po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd stwierdzając, że Fixed Link stanowi projekt wspólnego europejskiego zainteresowania;
 - po drugie, podnosi ona, że Komisja popełniła błąd stwierdzając, że pomoc jest konieczna, ponieważ nie ma ona zachęcającego skutku i nie spełnia wymogów scenariusza alternatywnego oraz istnienia projektów alternatywnych określonych w komunikacie w sprawie projektów IPCEI. Ponadto Komisja popełniła błąd w zaskarżonej decyzji, opierając się na błędnie niskiej wewnętrznej stopie zwrotu, ponieważ obliczyła ją na podstawie bardzo krótkiego okresu trwania projektu, wynoszącego 40 lat, który nie odpowiada rzeczywistemu okresowi trwałości infrastruktury, tj. okresowi, w którym Femern A/S będzie mogła gospodarczo wykorzystywać Fixed Link;
 - po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd, uznając, że pomoc jest proporcjonalna, ponieważ jest nieograniczona w czasie. Komisja popełniła również szereg oczywistych błędów w analizie luki w finansowaniu. Komisja niesłusznie oparła się na bardzo krótkim okresie realizacji projektu, o którym mowa powyżej, co doprowadziło do zwiększenia udziału kosztów w stosunku do dochodów z eksploatacji stałego połączenia; Komisja nie doszacowała prognozowanych dochodów Femern A/S i przeszacowała prognozowane koszty, włączając w szczególności koszty operacyjne w obliczenia luki w finansowaniu. Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja niesłusznie uznała, że elementem pomocy jest oprocentowanie płacone przez Femern A/S na rzecz państwa duńskiego, podczas gdy ze względu na fakt, że żaden prywatny podmiot nie był skłonny zainwestować w projekt bez znacznej pomocy państwa, element pomocy składa się z całkowitej kwoty na jaką opiewają kredyty udzielone przez państwowo oraz kredyty objęte gwarancjami państwowymi;
 - po czwarte, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż pomoc nie powoduje nadmiernego zakłócenia konkurencji, ponieważ prowadzi ona do stworzenia pozycji dominującej Femern A/S na właściwym rynku, stwarza nadwyżkę mocy produkcyjnych i pozwala Femern A/S na stosowanie cen poniżej kosztów. Wreszcie, Komisja nie wzięła pod uwagę faktu, że pomoc została wykorzystana w celu pogorszenia dostępu do portu skarżącej w Niemczech. Zdaniem skarżącej Komisja nie uwzględniła faktu, że negatywne skutki pomocy przewyższają wszelkie jej pozytywne skutki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

⁽²⁾ Komunikat Komisji – Kryteria analizy zgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy państwa na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania (Dz.U. 2014 C 188, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 17 czerwca 2020 r. – Stena Line Scandinavia / Komisja

(Sprawa T-391/20)

(2020/C 279/61)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Stena Line Scandinavia AB (Göteborg, Szwecja) (przedstawiciel: adwokat L. Sandberg-Mørch)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 20 marca 2020 r. w sprawie pomocy państwa SA.39078 – 2019/C (ex 2014/N) jaką Dania wdrożyła na rzecz Femern A/S;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 107 ust. 1 TFUE i art. 1 lit. d) i e) rozporządzenia Rady (UE) 2015/1589⁽¹⁾, kwalifikując (i) wszystkie gwarancje państwowe i kredyty udzielone przez państwo na podstawie ustawy o budownictwie jako jednolity środek pomocy ad hoc; oraz (ii) zastrzyk kapitałowy, wszystkie gwarancje państwowe i kredyty udzielone przez państwo na mocy ustawy o planowaniu jako kolejny jednolity środek pomocy ad hoc, podczas gdy każdy kredyt udzielony przez państwo i każda gwarancja państwowa powinny stanowić odrębny środek pomocy ad hoc zgłaszany indywidualnie Komisji, w momencie gdy warunki każdego kredytu udzielonego przez państwo i każdej gwarancji państwowej zostaną uzgodnione pomiędzy Femern A/S a władzami duńskimi.
2. Zarzut drugi, zgodnie z którym Komisja naruszyła art. 107 ust. 3 lit. b) TFUE i komunikat w sprawie projektów IPCEI⁽²⁾, gdyż dopuściła się naruszeń prawa i oczywistych błędów w ocenie, uznając pomoc za zgodną z rynkiem wewnętrznym. Na zarzut ten składają się cztery argumenty:
 - po pierwsze, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd stwierdzając, że Fixed Link stanowi projekt wspólnego europejskiego zainteresowania;
 - po drugie, podnosi ona, że Komisja popełniła błąd stwierdzając, że pomoc jest konieczna, ponieważ nie ma ona zachęcającego skutku i nie spełnia wymogów scenariusza alternatywnego oraz istnienia projektów alternatywnych określonych w komunikacie w sprawie projektów IPCEI. Ponadto Komisja popełniła błąd w zaskarżonej decyzji, opierając się na błędnie niskiej wewnętrznej stopie zwrotu, ponieważ obliczyła ją na podstawie bardzo krótkiego okresu trwania projektu, wynoszącego 40 lat, który nie odpowiada rzeczywistemu okresowi trwałości infrastruktury, tj. okresowi, w którym Femern A/S będzie mogła gospodarczo wykorzystywać Fixed Link;
 - po trzecie, skarżąca twierdzi, że Komisja popełniła błąd, uznając, że pomoc jest proporcjonalna, ponieważ jest nieograniczona w czasie. Komisja popełniła również szereg oczywistych błędów w analizie luki w finansowaniu. Komisja niesłusznie oparła się na bardzo krótkim okresie realizacji projektu, o którym mowa powyżej, co doprowadziło do zwiększenia udziału kosztów w stosunku do dochodów z eksploatacji stałego połączenia; Komisja nie doszacowała prognozowanych dochodów Femern A/S i przeszacowała prognozowane koszty, włączając w szczególności koszty operacyjne w obliczenia luki w finansowaniu. Wreszcie skarżąca podnosi, że Komisja niesłusznie uznała, że elementem pomocy jest oprocentowanie płacone przez Femern A/S na rzecz państwa duńskiego, podczas gdy ze względu na fakt, że żaden prywatny podmiot nie był skłonny zainwestować w projekt bez znacznej pomocy państwa, element pomocy składa się z całkowitej kwoty na jaką opiewają kredyty udzielone przez państwowo oraz kredyty objęte gwarancjami państwowymi.
 - po czwarte, skarżąca twierdzi, że Komisja błędnie uznała, iż pomoc nie powoduje nadmiernego zakłócenia konkurencji, ponieważ prowadzi ona do stworzenia pozycji dominującej Femern A/S na właściwym rynku, stwarza nadwyżkę mocy produkcyjnych i pozwala Femern A/S na stosowanie cen poniżej kosztów. Zdaniem skarżącej Komisja nie uwzględniła faktu, że negatywne skutki pomocy przewyższają wszelkie jej pozytywne skutki.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (UE) 2015/1589 z dnia 13 lipca 2015 r. ustanawiające szczegółowe zasady stosowania art. 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz.U. 2015 L 248, s. 9).

⁽²⁾ Komunikat Komisji – Kryteria analizy zgodności z rynkiem wewnętrznym pomocy państwa na wspieranie realizacji ważnych projektów stanowiących przedmiot wspólnego europejskiego zainteresowania (Dz.U. 2014 C 188, s. 4).

Skarga wniesiona w dniu 23 czerwca 2020 r. – Front Polisario / Rada**(Sprawa T-393/20)**

(2020/C 279/62)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Front populaire pour la libération de la Saguia el-Hamra et du Rio de oro (Front Polisario) (przedstawiciel: G. Devers, adwokat)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że jej skarga jest dopuszczalna;
- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie Rady kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję Rady (UE) 2020/462 z dnia 20 lutego 2020 r. w sprawie stanowiska, jakie ma być zajęte w imieniu Unii Europejskiej w ramach Komitetu Stowarzyszenia utworzonego na mocy Układu eurośródziemnomorskiego ustanawiającego stowarzyszenie między Wspólnotami Europejskimi i ich państwami członkowskimi, z jednej strony, a Królestwem Marokańskim, z drugiej strony, odnośnie do wymiany informacji w celu oceny wpływu porozumienia w formie wymiany listów zmieniającego ten układ (Dz.U. 2020, L 99, s. 13), strona skarżąca podnosi jeden zarzut dotyczący braku podstawy prawnej tej decyzji z uwagi na niezgodność z prawem decyzji 2019/217. Zarzut ten dzieli się na dziesięć części.

1. Część pierwsza dotycząca braku kompetencji Rady w zakresie przyjęcia zaskarżonej decyzji, w sytuacji gdy Unia i Królestwo Marokańskie nie posiadają kompetencji do zawarcia umowy międzynarodowej znajdującej zastosowanie do Sahary Zachodniej w miejsce ludu Sahrawi, reprezentowanego przez Front Polisario.
2. Część druga dotycząca naruszenia obowiązku zbadania kwestii poszanowania praw podstawowych i międzynarodowego prawa humanitarnego w zakresie w jakim Rada nie zbadała tej kwestii przed przyjęciem zaskarżonej decyzji.
3. Część trzecia dotycząca naruszenia przez Radę ciężącego na niej obowiązku wykonania wyroków Trybunału Sprawiedliwości w zakresie w jakim zaskarżona decyzja nie uwzględniła uzasadnienia wyroku z dnia 27 lutego 2018 r., Western Sahara Campaign UK (C-266/16, EU:C:2018:118).
4. Część czwarta dotycząca naruszenia podstawowych zasad i wartości, które kierują działaniami Unii na scenie międzynarodowej, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, z naruszeniem prawa narodów do poszanowania ich jedności narodowej, decyzja 2019/217 neguje egzystencję ludu Sahrawi określając go zwrotem „odnośna ludność”;
 - po drugie, z naruszeniem prawa narodów do swobodnego korzystania z ich zasobów naturalnych, decyzja 2019/217 stanowi o zawarciu umowy międzynarodowej, która bez zgody ludu Sahrawi stanowi o wykorzystaniu jego zasobów;
 - po trzecie, decyzja 2019/217 dotyczy zawarcia umowy międzynarodowej znajdującej zastosowanie do okupowanej Sahary Zachodniej z Królestwem Marokańskim w ramach jego aneksjonistycznej polityki względem tego terytorium i systematycznych naruszeń praw podstawowych, jakich wymaga utrzymanie tej polityki.
5. Część piąta dotycząca naruszenia zasady ochrony uzasadnionych oczekiwań, ponieważ zaskarżona decyzja jest sprzeczna z deklaracjami Unii, która wielokrotnie potwierdzała konieczność zachowania zasad samostanowienia i względnej skuteczności traktatów.

6. Część szósta dotycząca błędnego zastosowania zasady proporcjonalności, gdyż – biorąc pod uwagę oddzielny i odrębny status Sahary Zachodniej, bezwzględny charakter prawa do samostanowienia oraz status strony trzeciej ludu Sahrawi – nie do Rady należy ustalanie stosunku proporcjonalności między domniemanymi korzyściami dla gospodarki tego terytorium wynikającymi z przyznania preferencji, które miałyby przeważać nad negatywnymi aspektami takimi jak w tym nadmierne wykorzystanie zasobów naturalnych, a w szczególności rezerw wód gruntowych.
7. Część siódma dotycząca naruszenia prawa do samostanowienia, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, posługując się zwrotem „odnośna ludność” decyzja 2019/217 i zawarte poprzez nią porozumienie zaprzeczają jedności narodowej ludu Sahrawi będącemu podmiotem prawa do samostanowienia;
 - po drugie, podczas gdy zawarte poprzez nią porozumienie zmieniające przewiduje wywóz jego zasobów naturalnych do Unii, które określone zostają jako zasoby pochodzenia marokańskiego, decyzja 2019/217 neguje w samej istocie suwerenne prawa ludu Sahrawi do jego zasobów naturalnych i pozbawia go jego własnych źródeł utrzymania;
 - po trzecie, w odniesieniu do terytorialnego aspektu prawa do samostanowienia, po pierwsze, zawierając umowę międzynarodową z Królestwem Marokańskim znajdującą zastosowanie do części Sahary Zachodniej pod marokańską okupacją, decyzja 2019/217 narusza prawo ludu Sahrawi do zachowania integralności terytorialnej jego terytorium, poprzez zanegowanie oddzielnego i odrębnego statusu tego terytorium oraz potwierdza nielegalny podział tego terytorium przez marokański „Berm”. Po drugie, definiując produkty pochodzące z Sahary Zachodniej jako produkty pochodzenia marokańskiego, porozumienie zawarte w drodze decyzji 2019/217 stanowi naruszenie oddzielnego i odrębnego statusu Sahary Zachodniej, ponieważ zataja prawdziwe pochodzenie tych produktów.
8. Część ósma dotycząca naruszenia zasady względnej skuteczności traktatów, ponieważ posługując się zwrotem „odnośna ludność” decyzja 2019/217 i zawarte poprzez nią porozumienie odmawia ludowi Sahrawi, reprezentowanemu przez Front Polisario, statusu strony trzeciej w stosunkach UE–Maroko i nakłada na niego zobowiązania międzynarodowe w odniesieniu do jego terytorium krajowego i zasobów naturalnych bez jego zgody.
9. Część dziewiąta dotycząca naruszenia międzynarodowego prawa humanitarnego i międzynarodowego prawa karnego, z uwagi na to, że:
 - po pierwsze, decyzja 2019/217 dotyczy zawarcia umowy międzynarodowej mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, mimo że marokańskie siły okupacyjne nie posiadają *ius tractatus* w odniesieniu do tego terytorium i nie mogą eksploatować jego zasobów naturalnych;
 - po drugie, posługując się zwrotem „odnośna ludność”, co powoduje włączenie marokańskich osadników osiedlanych na okupowanym terytorium Sahrawi, decyzja 2019/217 i zawarte poprzez nią porozumienie zatwierdzają przeniesienie ludności dokonane przez Królestwo Marokańskie z poważnym naruszeniem art. 49 akapit szósty IV konwencji genewskiej i art. 8 ust. 2 lit. b) ppkt viii) statutu Międzynarodowego Trybunału Karnego;
 - po trzecie, przyznając preferencje taryfowe „marokańskim” produktom pochodzącym z Sahary Zachodniej decyzja 2019/217 stwarza zachętę dla marokańskich osadników do trwałego osiedlania się na okupowanym terytorium w celu osiągnięcia korzyści wynikających z porozumienia zmieniającego, poważnie naruszając wskazane powyżej postanowienia.
10. Część dziesiąta dotycząca naruszenia zobowiązań Unii wynikających z prawa odpowiedzialności międzynarodowej, ponieważ poprzez zawarcie umowy międzynarodowej z Królestwem Marokańskim, mającej zastosowanie do Sahary Zachodniej, decyzja 2019/217 potwierdza poważne naruszenia prawa międzynarodowego popełnione przez marokańskie siły okupacyjne wobec ludu Sahrawi oraz zapewnia pomoc i wsparcie w utrzymywaniu sytuacji wynikającej z tych naruszeń.

Skarga wniesiona w dniu 26 czerwca 2020 r. – Allergan Holdings France / EUIPO – Dermavita Company (JUVEDERM)

(Sprawa T-397/20)

(2020/C 279/63)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Allergan Holdings France SAS (Courbevoie, Francja) (przedstawiciele: J. Day, solicitor, i adwokat T. de Haan)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Dermavita Company SARL (Bejrut, Liban)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „JUVEDERM” – unijny znak towarowy nr 2 196 822

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 14 kwietnia 2020 r. w sprawie R 877/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności pkt 3 i 4 sentencji decyzji w zakresie, w jakim oddalono w nich odwołanie skarżącej dotyczące wygaśnięcia jej prawa do unijnego znaku towarowego nr 2 196 822 JUVEDERM w odniesieniu do „implantów skórnych” i obciążono ją własnymi kosztami postępowania;
- obciążenie EUIPO oraz Dermavita Company Ltd własnymi kosztami postępowania oraz kosztami postępowania poniesionymi przez skarżącą, w tym kosztami poniesionymi przez skarżącą w postępowaniu przed Czwartą Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 58 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 64 ust. 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 19 czerwca 2020 r. – Wuxi Suntech Power / Komisja

(Sprawa T-403/20)

(2020/C 279/64)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Wuxi Suntech Power Co. Ltd (Wuxi, Chiny) (przedstawiciele: Y. Melin i B. Vigneron, lawyers)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- Stwierdzenie nieważności rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2020/444 z dnia 25 marca 2020 r. unieważniającego faktury wystawione przez Wuxi Suntech Power Co. Ltd z naruszeniem zobowiązania uchylonego rozporządzeniem wykonawczym (UE) 2017/1570;
- Obciążenie Komisji i jakiegokolwiek interwenienta popierającego żądania Komisji, który zostanie dopuszczony do udziału w postępowaniu,

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ustaleniach stanu faktycznego sprawy i naruszenia art. 8 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, jak również art. 13 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie ochrony przed przywozem towarów subsydiowanych z krajów niebędących członkami Unii Europejskiej, a w szczególności jego ust. 9, kiedy to Komisja uznała, że skarżąca naruszyła postanowienia zobowiązania uzgodnionego pomiędzy Komisją i CCCME między innymi w imieniu skarżącej. Skarżąca działała zgodnie ze zobowiązaniem zgłaszając faktury odpowiadające odsprzedażom dokonany przez Suntech Europe France, Suntech Power Italy Co., Srl and Suntech Power Deutschland GmbH na rzecz pierwszego niezależnego klienta w UE, do czasu gdy odsprzedaże te zaprzestały być związane z tymi spółkami. Skarżąca również działała zgodnie ze zobowiązaniem powiadamiając Komisję we właściwym czasie o zmianie w składzie jej akcjonariuszy w wyniku restrukturyzacji, która zakończyła zależność skarżącej od ww. spółek.
2. Zarzut drugi dotyczący tego, że nawet jeżeli skarżąca naruszyłaby zobowiązanie, quod non, to i tak Komisja zadziałała sprzecznie z prawem uznając odnośne faktury za nieważne i pobierając od nich celne należności przywozowe, ponieważ upoważnienie, na jakich się ona oparła postępując w ten sposób, albo wygasło lub zostało odwołane. Jest tak, ponieważ rozporządzenia wykonawcze (UE) nr 1238/2013 i nr (UE) 2017/367 i nr 2017/366 wygasły w dniu 3 września 2018 r.
3. Zarzut trzeci dotyczący sprzeczności z prawem art. 3 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1238/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe oraz stanowiące o ostatecznym poborze cła tymczasowego nałożonego na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/367 z dnia 1 marca 2017 r. nakładającego ostateczne cło antydumpingowe na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1036 i kończącego dochodzenie w ramach częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 11 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1036, art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Rady (UE) nr 1239/2013 z dnia 2 grudnia 2013 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej, art. 2 ust. 2 rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2017/366 z dnia 1 marca 2017 r. nakładającego ostateczne cło wyrównawcze na przywóz modułów fotowoltaicznych z krzemu krystalicznego i głównych komponentów (tj. ogniwi) pochodzących lub wysyłanych z Chińskiej Republiki Ludowej w następstwie przeglądu wygaśnięcia zgodnie z art. 18 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2016/1037 i kończącego dochodzenie w ramach częściowego przeglądu okresowego zgodnie z art. 19 ust. 3 rozporządzenia (UE) 2016/1037, które dawały Komisji uprawnienie do stwierdzenia nieważności faktur zobowiązania i do nakazania zapłaty cła od wcześniejszych przywozów dopuszczonych do swobodnego obrotu.

Skarga wniesiona w dniu 2 lipca 2020 r. – KR / Komisja**(Sprawa T-408/20)**

(2020/C 279/65)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* KR (przedstawiciele: adwokaci S. Orlandi i T. Martin)*Strona pozwana:* Komisja Europejska**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji z dnia 25 października 2019 r. stwierdzającej, że dziecka skarżącego nie należy dłużej uznawać za pozostające na jego utrzymaniu w rozumieniu art. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi jeden zarzut, oparty, po pierwsze, na nieprawidłowym rozumieniu przez Komisję pojęcia „dziecko pozostające na utrzymaniu” w rozumieniu art. 2 załącznika VII do regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej, a po drugie, zmienionych wniosków Kolegium Dyrektorów Administracji Unii nr 223/04 z dnia 30 stycznia 2013 r.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – KS/Frontex**(Sprawa T-409/20)**

(2020/C 279/66)

*Język postępowania: francuski***Strony***Strona skarżąca:* KS (przedstawiciel: adwokatka N. de Montigny)*Strona pozwana:* Europejska Agencja Straży Granicznej i Przybrzeżnej**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji w sprawie zwolnienia z dnia 30 sierpnia 2019 r. oraz, w stosownym przypadku, wyraźnej decyzji o odrzuceniu zażalenia z dnia 23 marca 2020 r.;
- stwierdzenie nieważności decyzji o odrzuceniu wniosku o udzielenie pomocy i przyznanie odszkodowania z dnia 13 lutego 2020 r.;
- zasądzenie od strony pozwanej odszkodowania w kwocie 250 000 EUR tytułem odpowiedzialności pozaumownej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję w sprawie rozwiązania jego umowy o pracę w charakterze pracownika kontraktowego skarżący podnosi sześć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia i naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia statusu „informatora” przewidzianego w art. 21a ust. 3 i art. 22a ust. 3 regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej (zwanego dalej „regulaminem”).
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia procedury.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia prawa do sprawiedliwego procesu, a dokładniej praw do obrony, domniemania niewinności, obowiązku dochowania staranności, obowiązku zachowania bezstronności, neutralności i obiektywizmu, braku przeprowadzenia postępowania w celu ustalenia rzeczywistego stanu rzeczy i uzasadnienia powołanych motywów utraty zaufania, braku równości między pracownikami.
5. Zarzut piąty dotyczący oczywistego błędu w ocenie.
6. Zarzut szósty dotyczący naruszenia obowiązków udzielenia pomocy i staranności, naruszenia obowiązku dobrej administracji i zasady proporcjonalności.

Na poparcie skargi na decyzję o odrzuceniu wniosku o udzielenie pomocy skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący braku uzasadnienia i naruszenia prawa do bycia wysłuchanym.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia statusu „informatora” przewidzianego w art. 21a ust. 3 i art. 22a ust. 3 regulaminu.
3. Zarzut trzeci dotyczący oczywistego błędu w ocenie.

Na poparcie skargi na decyzję o odrzuceniu wniosku o przyznanie odszkodowania skarżący podnosi trzy zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 26 regulaminu i rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2018/1725 z dnia 23 października 2018 r. w sprawie ochrony osób fizycznych w związku z przetwarzaniem danych osobowych przez instytucje, organy i jednostki organizacyjne Unii i swobodnego przepływu takich danych oraz uchylenia rozporządzenia (WE) nr 45/2001 i decyzji nr 1247/2002/WE (Dz.U. 2018, L 295, s. 39).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia obowiązku staranności i obowiązku dobrej administracji w związku z dobrostanem w pracy i warunkami pracy każdego pracownika.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia statusu „informatora” przewidzianego w art. 21a ust. 3 i art. 22a ust. 3 regulaminu oraz obowiązków udzielenia pomocy, staranności i dobrej administracji.

Skarga wniesiona w dniu 3 lipca 2020 r. – Esteves Lopes Granja/EUIPO – Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto (PORTWO GIN)

(Sprawa T-417/20)

(2020/C 279/67)

Język skargi: portugalski

Strony

Strona skarżąca: Joaquim José Esteves Lopes Granja (Vila Nova de Gaia Portugalia) (przedstawiciel: adwokat O. Santos Costa)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP (Peso da Régua, Portugalia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy PORTWO GIN – zgłoszenie nr 16 308 462

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 21 kwietnia 2020 r. w sprawie R 993/2019-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO i Instituto dos Vinhos do Douro e do Porto, IP kosztami postępowania.

Podniesione zarzuty

Naruszenie art. 103 ust. 2 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1308/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiającego wspólną organizację rynków produktów rolnych oraz uchylającego rozporządzenia Rady (EWG) nr 922/72, (EWG) nr 234/79, (WE) nr 1037/2001 i (WE) nr 1234/2007 (Dz.U. 2013, L 347, s. 671).

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2020 r. – GitLab / EUIPO – Gitlab (GitLab)

(Sprawa T-418/20)

(2020/C 279/68)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: GitLab BV (Utrecht, Niderlandy) (przedstawiciel: adwokat A. Lorente Berges)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Gitlab OÜ (Tallin, Estonia)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Właściciel spornego znaku towarowego: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Słowny unijny znak towarowy „GitLab” – unijny znak towarowy nr 13 751 169

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie unieważnienia prawa do znaku

Zaskarżona decyzja: Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 5 maja 2020 r. w sprawie R 2001/2019-4

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 7 lipca 2020 r. – Deutsche Kreditbank / SRB**(Sprawa T-419/20)**

(2020/C 279/69)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Deutsche Kreditbank AG (Berlin, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte H. Berger i K. Helle)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim zaskarżona decyzja wraz z załącznikami I i II dotyczy składki ciężającej na skarżącą, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dziewięć zarzutów, które zasadniczo są identyczne jak zarzuty pierwszy, drugi, trzeci, czwarty, siódmy, ósmy, dziewiąty, dziesiąty i jedenasty w sprawie T-405/20, DZ Hyp/SRB, lub są do nich podobne.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Portigon / SRB**(Sprawa T-424/20)**

(2020/C 279/70)

*Język postępowania: niemiecki***Strony**

Strona skarżąca: Portigon AG (Düsseldorf, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Bliesener, V. Jungkind i F. Geber)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante na rzecz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. (SRB/ESF/2020/24) w zakresie, w jakim decyzja ta dotyczy skarżącej;

- zawieszenie postępowania na podstawie art. 69 lit. c) i d) regulaminu postępowania przed Sądem do czasu prawomocnego rozstrzygnięcia lub w inny sposób zakończenia postępowań w sprawach skarg T-420/17, T-413/18, T-481/19 i T-339/20;
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Skarga opiera się na siedmiu zarzutach, które są zasadniczo identyczne lub podobne do zarzutów pierwszego, drugiego, trzeciego, piątego, szóstego, siódmego i ósmego podniesionych w sprawie T-339/20 Portigon przeciwko SRB.

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Techniplan/Komisja

(Sprawa T-426/20)

(2020/C 279/71)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Techniplan Srl (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: R. Giuffrida i A. Bonavita, adwokaci)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania strony skarżącej

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie, że Komisja Europejska naruszyła art. 263 TFUE z uwagi na niezachowanie przewidzianych istotnych wymogów proceduralnych przy wydaniu aktu, który bezpośrednio i indywidualnie wpływa w tym przypadku na Techniplan, nie uwzględniając wstępnego pisma informacyjnego o sprzeciwie ani wezwania do usunięcia uchybienia, o którym mowa art. 265 TFUE;
- zasądzenie odszkodowania za każdy dzień zwłoki w wykonaniu oraz obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsza skarga została wniesiona na decyzję oraz odnośną notę obciążeniową z dnia 28 maja 2020 r. wydaną w stosunku do Techniplan s.r.l., w której zażądano zapłaty kwoty 107 505,66 EUR w związku z projektem FED/2011/261-985.

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi naruszenie zasad pewności prawa, przejrzystości oraz naruszenie istotnych wymogów proceduralnych. W związku z tym twierdzi ona, że:

- końcowe sprawozdanie z audytu sporządzone przez prywatną spółkę wskazuje na szereg uchybień i nieprawidłowości w wykonaniu prac, które zostały w terminie zakwestionowane przez skarżącą spółkę, poprzez wskazanie określonych poważnych nieścisłości zawartych w tym sprawozdaniu z audytu.
 - skarżąca spółka przedstawiła oświadczenia wszystkich ekspertów zaangażowanych w projekt, złożone przed kongijskimi organami sądowymi, które poświadczają ich rzeczywistą obecność w miejscu prowadzonych prac.
 - eksperci zostali prawidłowo zrekrutowani i wykorzystani przez Techniplan w ramach realizacji prac przewidzianych umową.
 - skarżąca spółka została odsunięta od dalszego wykonania umowy bez żadnego uzasadnienia.
 - płatności zostały wstrzymane bez podania żadnego szczegółowego uzasadnienia.
-

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Max Heinr.Sutor /SRB**(Sprawa T-407/20)**

(2020/C 279/72)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Max Heinr.Sutor OHG (Hamburg, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci A. Glos, H. Nemeček i T. Kreft)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. (sygn. SRB/ES/2020/24 – 1405146-2020-JB), w zakresie, w jakim ta decyzja dotyczy skarżącej, oraz
- obciążenie SRB kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: naruszenie art. 5 ust. 1 lit. e) rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63⁽¹⁾, ponieważ zarządzane powierniczo przez skarżącą środki pieniężne należące do klientów nie zostały wyłączone z obliczenia składowi ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r.
2. Zarzut drugi: naruszenie art. 70 ust. 2 akapit drugi lit. b) rozporządzenia (UE) nr 806/2014 Parlamentu Europejskiego i Rady⁽²⁾ w związku z art. 103 ust. 7 dyrektywy 2014/59/UE Parlamentu Europejskiego i Rady⁽³⁾, ponieważ decyzja narusza zasadę proporcjonalności w ten sposób, że ustala opłatę bankową 200 razy wyższą od opłaty skarżącej, wyłącznie na podstawie wykazanych przez nią w bilansie zobowiązań powierniczych wolnych od ryzyka.
3. Zarzut trzeci: naruszenie zasady równego traktowania, ponieważ decyzja traktuje skarżącą w sposób nierówny w stosunku do instytucji kredytowych, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub które potrącają je zgodnie z MSSF, oraz firm inwestycyjnych, które zarządzają funduszami klientów, bez żadnego obiektywnego uzasadnienia.
4. Zarzut czwarty: naruszenie art. 16 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”), ponieważ decyzja narusza swobodę prowadzenia działalności gospodarczej, bowiem włączenie do podstawy obliczenia wolnych od ryzyka zobowiązań powierniczych prowadzi do podwyższenia opłaty bankowej skarżącej za rok 2020 o współczynnik 200, bez żadnego uzasadnienia dla takiego naruszenia.
5. Zarzut piąty: naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE, ponieważ decyzja ogranicza swobodę prowadzenia przez skarżącą działalności w państwie członkowskim, w którym ma ona swoją główną siedzibę, co jest nieproporcjonalne i dyskryminuje skarżącą w stosunku do instytucji kredytowych w innych państwach członkowskich.
6. Zarzut szósty: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) karty, ponieważ przed wydaniem decyzji skarżać nie została wysłuchana na posiedzeniu prezydium pozwanej.
7. Zarzut siódmy: naruszenie art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. c) karty i art. 296 akapit drugi TFUE, ponieważ decyzja nie spełnia wymogów uzasadnienia aktów europejskich organów administracyjnych.
8. Zarzut ósmy (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie zasady równego traktowania, ponieważ traktuje ona instytucje kredytowe, które zgodnie z ich krajowymi standardami rachunkowości są zobowiązane do wykazania zobowiązań powierniczych w bilansie po stronie pasywów, w sposób obiektywnie nieuzasadniony nierówno w porównaniu z innymi instytucjami kredytowymi, których krajowe standardy rachunkowości nie wymagają wykazania zobowiązań powierniczych lub potrącają je według standardów MSSF.

9. Zarzut dziewiąty (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie art. 16 karty, bowiem decyzja narusza swobodę przedsiębiorczości i takie naruszenie nie jest uzasadnione.
10. Zarzut dziesiąty (pomocniczo): nieważność podstawy prawnej dla podstawy obliczenia zgodnie z art. 14 ust. 2 w związku z art. 3 ust. 11 rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 ze względu na naruszenie art. 49 w związku z art. 54 TFUE, ponieważ jest sprzeczna ze swobodą przedsiębiorczości.

-
- (¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).
- (²) Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 806/2014 z dnia 15 lipca 2014 r. ustanawiające jednolite zasady i jednolitą procedurę restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji instytucji kredytowych i niektórych firm inwestycyjnych w ramach jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz zmieniające rozporządzenie (UE) nr 1093/2010 (Dz.U. 2014, L 225, s. 1).
- (³) Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE z dnia 15 maja 2014 r. ustanawiająca ramy na potrzeby prowadzenia działań naprawczych oraz restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji w odniesieniu do instytucji kredytowych i firm inwestycyjnych oraz zmieniająca dyrektywę Rady 82/891/EWG i dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/24/WE, 2002/47/WE, 2004/25/WE, 2005/56/WE, 2007/36/WE, 2011/35/UE, 2012/30/UE i 2013/36/EU oraz rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1093/2010 i (UE) nr 648/2012 (Dz.U. 2014, L 173, s. 190).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Deutsche Hypothekenbank / SRB

(Sprawa T-428/20)

(2020/C 279/73)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Deutsche Hypothekenbank AG (Hanower, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci D. Flore i J. Seitz)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji pozwanej z dnia 15 kwietnia 2020 r. (SRB/ES/2020/24) wraz z załącznikiem w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. oraz szczegółów obliczenia, w zakresie, w jakim mają one znaczenie w odniesieniu do skarżącej, oraz
- obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia prawa do bycia wysłuchanym
 - Pozwana zaniechała wysłuchania skarżącej przed wydaniem zaskarżonej decyzji, a tym samym naruszyła art. 41 ust. 1 i ust. 2 lit. a) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia przepisów proceduralnych
 - Zaskarżona decyzja została wydana z naruszeniem ogólnych wymogów proceduralnych, które wynikają z art. 41 karty, art. 298 TFUE, ogólnych zasad prawa i regulaminu pozwanej.

3. Zarzut trzeci dotyczący brakującego uzasadnienia zaskarżonej decyzji
 - Zaskarżona decyzja nie zawiera wystarczającego uzasadnienia; w szczególności uzasadnienie nie zawiera odniesienia do konkretnego przypadku oraz przedstawienia głównych ustaleń w ramach proporcjonalności i swobodnego uznania.
 - Obliczenie rocznej składki jest ponadto niezrozumiałe.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia podstawowego prawa do skutecznej ochrony prawnej (art. 47 akapit pierwszy karty) z powodu braku możliwości kontroli zaskarżonej decyzji
 - Brakujące uzasadnienie zaskarżonej decyzji znacząco utrudnia skarżącej kontrolę sądową.
 - Pozwana narusza przy tym w szczególności zasadę postępowania kontryktoryjnego, zgodnie z którą uczestnicy muszą mieć możliwość wyjaśnienia okoliczności faktycznych i prawnych, które są decydujące dla wyniku postępowania.
5. Zarzut piąty dotyczący tego, że zastosowanie wskaźnika instytucjonalnego systemu ochrony (IPS) z rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2015/63 (1) narusza prawo wyższego rzędu
 - Przy przyjęciu rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jako aktu delegowanego w rozumieniu art. 290 TFUE Komisji nie przysługuje żaden zakres uznania, który prowadziłyby do ograniczonej kontroli sądowej. To samo dotyczy stosowania rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 przez pozwaną.
 - Przy stosowaniu wskaźnika IPS zignorowano znaczenie członkostwa skarżącej w instytucjonalnym systemie ochrony grupy finansowej kas oszczędnościowych.
 - Na podstawie art. 6 ust. 5 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 pozwana powinna była również wziąć pod uwagę niskie prawdopodobieństwo likwidacji danej instytucji i związane z tym prawdopodobieństwo skorzystania z jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji oraz powinna była przestrzegać zasady proporcjonalności.
6. Zarzut szósty dotyczący uwzględnienia pozycji łącznego ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi w ramach wskaźnika ryzyka „działalność handlowa, ekspozycje pozabilansowe, instrumenty pochodne, stopień złożoności oraz możliwość restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji” narusza prawo wyższego rzędu
 - Pozwana powinna była wziąć pod uwagę, zgodnie z wymogiem orientacji na profil ryzyka, przy uwzględnianiu łącznego ryzyka związanego z instrumentami pochodnymi w kontekście art. 6 ust. 5 zdanie pierwsze lit. a) i art. 7 ust. 4 zdanie pierwsze lit. a) rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, że w przypadku skarżącej wszystkie instrumenty pochodne są przypisane do portfela niehandlowego i służą wyłącznie do celów zabezpieczenia.
7. Zarzut siódmy dotyczący tego, że zastosowanie mnożnika korekty ryzyka narusza prawo wyższego rzędu
 - Przy ustalaniu mnożnika korekty ryzyka pozwana powinna była wziąć pod uwagę model biznesowy strony skarżącej o niskiej skłonności do ryzyka, jako banku listów zastawnych, który nie prowadzi działalności w ramach portfela handlowego oraz niskie prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązania zgodnie z wymogiem orientacji na profil ryzyka i podstawowym prawem do swobody przedsiębiorczości na podstawie art. 16 karty.
8. Zarzut ósmy (pomocniczo) dotyczący tego, że art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 narusza prawo wyższego rzędu
 - Przewidując relatywizację wskaźnika IPS w art. 7 ust. 4 zdanie drugie rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63, przepis ten narusza ogólną zasadę równości przewidzianą w art. 20 karty oraz zasadę proporcjonalności, ponieważ instytucje, które podlegają tej samej gwarancji instytucjonalnej, a zatem mają takie samo prawdopodobieństwo niewykonania zobowiązań, mogą być traktowane w różny sposób.
9. Zarzut dziewiąty dotyczący naruszenia prawa wyższego rzędu przez definicję „depozytów międzybankowych” na podstawie kroku 1 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63
 - Definicja „depozytów międzybankowych” przewidziana w kroku 1 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ przy obliczaniu wskaźnika ryzyka „pożyczki i depozyty międzybankowe” w sposób zwiększający ryzyko uwzględnia się w niej również papiery wartościowe neutralne pod względem ryzyka, takie jak imienne listy zastawne.

10. Zarzut dziesiąty dotyczący naruszenia prawa wyższego rzędu przez klasyfikację ustanowioną w kroku 2 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63

— Klasyfikacja ustanowiona w kroku 2 załącznika I do rozporządzenia delegowanego (UE) 2015/63 jest niezgodna z prawem, ponieważ niewielka liczba klas i identyczna liczba instytucji w każdej klasie nie pozwala na uwzględnienie profilu ryzyka danej instytucji, takiej jak np. skarżąca, w wystarczająco zróżnicowany sposób.

(¹) Rozporządzenie delegowane Komisji (UE) 2015/63 z dnia 21 października 2014 r. uzupełniające dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/59/UE w odniesieniu do składek ex ante wnoszonych na rzecz mechanizmów finansowania restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji (Dz.U. 2015, L 11, s. 44).

Skarga wniesiona w dniu 8 lipca 2020 r. – Sedus Stoll / EUIPO – Kappes (Sedus ergo+)

(Sprawa T-429/20)

(2020/C 279/74)

Język skargi: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Sedus Stoll AG (Dogern, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte M. Goldmann i J. Thomsen)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: Wolfgang Kappes (Bochum, Niemcy)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający sporny znak towarowy: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Sedus ergo+ – zgłoszenie nr 144 074 98

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 marca 2020 r. w sprawie R 1303/2019-1

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów w postępowaniu nr B 2 618 984; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz ewentualnego interwenienta, Wolfganga Kappesa, kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesiony zarzut

— Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2020 r. – KV / Komisja

(Sprawa T-430/20)

(2020/C 279/75)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: KV (przedstawiciel: adwokat M. Velardo)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Skarżący wnosi do Sądu o stwierdzenie nieważności następujących aktów prawnych:

- aktu prawnego z dnia 23 maja 2019 r., na mocy którego skarżący został wykluczony z konkursu EPSO/AD/371/19 z powodu braku doświadczenia zawodowego;
- aktu prawnego z dnia 19 września 2019 r., na mocy którego oddalono wniosek o ponowne rozpatrzenie sprawy wykluczenia z konkursu EPSO/AD/371/19;
- aktu prawnego organu powołującego z dnia 31 marca 2020 r., na mocy którego oddalono zażalenie na podstawie art. 90 ust. 2 regulaminu pracowniczego.

Skarżący wnosi również o obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi skarżący podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie w zakresie, w jakim nie uwzględniono trzyletniego doświadczenia zawodowego skarżącego w dziedzinie komunikacji.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia ogłoszenia o konkursie w zakresie, w jakim komisja konkursowa opracowała kryteria oceny kandydatów, które nie były zgodne z ogłoszeniem i wymagały między innymi szczególnego doświadczenia zawodowego w dziedzinie komunikacji
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia zasady równości w zakresie, w jakim komisja konkursowa, oceniając kandydatów na podstawie innych kryteriów niż określone w ogłoszeniu, nie zapewniła obiektywnego i bezstronnego badania doświadczenia zawodowego kandydatów.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku uzasadnienia w zakresie, w jakim EPSO nie wyjaśniło za pomocą odniesień do okoliczności faktycznych, dlaczego doświadczenie skarżącego nie spełniało kryteriów określonych w ogłoszeniu o konkursie.
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia zasady równości stron postępowania w zakresie, w jakim nie przedstawiając odpowiedniego uzasadnienia EPSO nie pozwoliło skarżącemu na wystarczające przygotowanie jego argumentacji w celu wniesienia skargi.

Skarga wniesiona w dniu 9 lipca 2020 r. – UniCredit Bank / SRB

(Sprawa T-431/20)

(2020/C 279/76)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: UniCredit Bank AG (Monachium, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci F. Schäfer, H. Großerichter i F. Kruis)

Strona pozwana: Jednolita Rada ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji (SRB)

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji z dnia 15 kwietnia 2020 r. w sprawie obliczenia składek ex ante do jednolitego funduszu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji za 2020 r. (SRB/ES/2020/24), wraz z załącznikami, w zakresie, w jakim dotyczą one skarżącej, oraz
- obciążenie Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i prawa do dobrej administracji, ponieważ zaskarżona decyzja i załączniki I i II do niej nie zawierają wystarczającego uzasadnienia na podstawie art. 296 akapit drugi TFUE i art. 41 ust. 2 lit. c) Karty praw podstawowych Unii Europejskiej (zwanej dalej „kartą”).
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia istotnych wymogów proceduralnych i prawa do dobrej administracji na podstawie art. 41 ust. 2 lit. a) karty, ponieważ przed wydaniem zaskarżonej decyzji, której przedmiotem jest niekorzystny dla skarżącej indywidualny środek, skarżąca nie została wysłuchana.
3. Zarzut trzeci dotyczący naruszenia prawa do skutecznego środka prawnego na podstawie art. 47 akapit pierwszy karty, ponieważ praktycznie niemożliwe jest poddanie materialnej prawidłowości decyzji skutecznej kontroli sądowej.

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2020 r. – KY / Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

(Sprawa T-433/20)

(2020/C 279/77)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: KY (przedstawiciel: adwokat J.-N. Louis)

Strona pozwana: Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności dorozumianej decyzji odmownej z dnia 17 września 2019 r., potwierdzonej wyraźną decyzją z dnia 10 października 2019 r. w sprawie wniosku o zwrot niezaliczonej do lat służby uprawniających do emerytury części uprawnień emerytalnych nabytych przez skarżącą przed rozpoczęciem służby, przeniesionych do systemu emerytalnego Unii Europejskiej;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia obowiązku dbałości. Skarżąca podnosi w tym względzie, że zgodnie z ciężącym na instytucji Unii obowiązkiem dbałości ta ma obowiązek poinformować urzędnika nie tylko o zasadzie minimum socjalnego i jej wpływie na wyliczenie emerytury, lecz również o możliwości odroczenia przeniesienia uprawnień emerytalnych do czasu faktycznego rozpoczęcia pobierania świadczeń emerytalnych.
 2. Zarzut drugi, dotyczący bezpodstawnego wzbogacenia. Skarżąca uważa, że odmowa zwrotu części krajowych uprawnień emerytalnych przeniesionych do systemu emerytalnego Unii, które nie podlegają zaliczeniu przy ustalaniu uprawnień emerytalnych, może prowadzić do nieuzasadnionego przywłaszczenia, a więc do bezpodstawnego wzbogacenia Unii, a także niesłusznego zubożenia danego urzędnika.
-

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2020 r. – Sedus Stoll / EUIPO – Kappes (Sedus ergo+)**(Sprawa T-436/20)**

(2020/C 279/78)

Język skargi: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Sedus Stoll AG (Dogern, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte M. Goldmann i J. Thomsen)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)*Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą:* Wolfgang Kappes (Bochum, Niemcy)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Zgłaszający sporny znak towarowy:* Strona skarżąca*Sporny znak towarowy:* Zgłoszenie słownego unijnego znaku towarowego Sedus ergo+ – zgłoszenie nr 15 958 374*Postępowanie przed EUIPO:* Postępowanie w sprawie sprzeciwu*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Pierwszej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 12 marca 2020 r. w sprawie R 2194/2018-1**Żądania**

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- oddalenie odwołania od decyzji Wydziału Sprzeciwów w postępowaniu nr B 2 863 929; oraz
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania przed Sądem oraz ewentualnego interwenienta, Wolfganga Kappesa, kosztami postępowania przed Izbą Odwoławczą EUIPO.

Podniesiony zarzut

- Naruszenie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2020 r. – Ultrasun / EUIPO (ULTRASUN)**(Sprawa T-437/20)**

(2020/C 279/79)

Język postępowania: niemiecki

Strony*Strona skarżąca:* Ultrasun AG (Zurych, Szwajcaria) (przedstawiciele: adwokaci A. von Mühlendahl i H. Hartwig)*Strona pozwana:* Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)**Dane dotyczące postępowania przed EUIPO***Sporny znak towarowy:* Słowny unijny znak towarowy ULTRASUN – zgłoszenie nr 17 898 794*Zaskarżona decyzja:* Decyzja Czwartej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 27 kwietnia 2020 r. w sprawie R 1453/2019-4

Żądanie

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności zaskarżonej decyzji;
- obciążenie EUIPO kosztami postępowania, w tym kosztami skarżącej w postępowaniu przed Izbą Odwoławczą.

Podniesione zarzuty

- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. c) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001;
- Naruszenie art. 7 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) 2017/1001.

Skarga wniesiona w dniu 15 lipca 2020 r. – Tempora / Parlament**(Sprawa T-450/20)**

(2020/C 279/80)

*Język postępowania: francuski***Strony**

Strona skarżąca: Tempora (Forest, Belgia) (przedstawiciele: adwokaci A. Delvaux i R. Simar)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie dopuszczalności skargi o stwierdzenie nieważności;
- stwierdzenie nieważności decyzji, której data wydania nie jest znana, w której Parlament Europejski zdecydował o udzieleniu zamówienia SPRL IMAGINA EU;
- obciążenie Parlamentu Europejskiego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi na decyzję o udzieleniu innemu oferentowi zamówienia w ramach przetargu o sygnaturze COMM/AWD/2019/421 strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia art. 15.2 specyfikacji warunków zamówienia, obowiązków staranności i szczególności, zasad równości, konkurencji i przejrzystości oraz art. 170 ust. 1 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) 2018/1046 z dnia 18 lipca 2018 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii, zmieniającego rozporządzenia (UE) nr 1296/2013, (UE) nr 1301/2013, (UE) nr 1303/2013, (UE) nr 1304/2013, (UE) nr 1309/2013, (UE) nr 1316/2013, (UE) nr 223/2014 i (UE) nr 283/2014 oraz decyzję nr 541/2014/UE, a także uchylającego rozporządzenie (UE, Euratom) nr 966/2012 (Dz. U. 2018, L 193, s. 1) (zwanego dalej „rozporządzeniem 2018/1046”). Skarżąca uważa w tym względzie, że Parlament winny był udzielić jej zamówienia z uwagi na to, iż SPRL IMAGINA EU nie posiadała wystarczającej zdolności gospodarczej i finansowej oraz nie mogła w związku z tym zostać wybrana.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia pkt 23 załącznika I do rozporządzenia 2018/1046, art. 16 specyfikacji warunków zamówienia, zasad równości, konkurencji i przejrzystości oraz obowiązków staranności i szczególności. Skarżąca podnosi, że ceny zaproponowane przez SPRL IMAGINA EU w jej ofercie są rażąco niskie i nie mogły zostać przyjęte.

ISSN 1977-1002 (wydanie elektroniczne)
ISSN 1725-5228 (wydanie papierowe)

Urząd Publikacji
Unii Europejskiej
L-2985 Luksemburg
LUKSEMBURG

PL